

Ik ben Noord-Holland

Ik ben Noord-Holland.

Veel mensen denken dat zij mij kennen.

Omdat zij Amsterdam kennen.

Maar Amsterdam is slechts één hoofdstuk van mijn verhaal.

Ik ben ouder dan mijn hoofdstad.

Groter dan mijn bekendste stad.

En voller verhalen dan de meeste bezoekers ooit zullen horen.

Mijn geschiedenis begon niet met grachten.

Niet met musea.

Niet met toeristen.

Maar met water.

Altijd weer dat water.

من هلند شمالی هستم

بسیاری از مردم فکر می‌کنند مرا می‌شناسند.

چون آمستردام را می‌شناسند.

اما آمستردام فقط یکی از فصل‌های داستان من است.

تاریخ من با موزه‌ها و کانال‌ها آغاز نشد.

بلکه با آب آغاز شد.

همان آبی که همیشه بخشی از سرنوشت من بوده است.

Toen de zee dichterbij was

Lang geleden lag de zee dichterbij dan vandaag.

Stormen kwamen zonder waarschuwing.

Golven sloegen land weg.

Duinen verschoven.

Mensen bouwden huizen.

De wind probeerde ze weg te nemen.

Mensen bouwden opnieuw.

Generatie na generatie.

زمانی که دریا نزدیکتر بود

سال‌ها پیش دریا بسیار نزدیکتر از امروز بود.

طوفان‌ها ناگهانی می‌آمدند.

موج‌ها زمین را می‌بلعیدند.

اما مردم دوباره می‌ساختند.

و دوباره ادامه می‌دادند.

Mijn eerste vissers

Voordat er handel was.

Voordat er rijkdom was.

Waren er vissers.

Mannen en vrouwen die leefden van wat de zee gaf.

Zij kenden de wind.

Zij kenden de stromingen.

En zij wisten dat de zee nooit helemaal te vertrouwen was.

نخستین ماهیگیران من

پیش از تجارت و ثروت، ماهیگیران بودند.

مردمی که از دریا زندگی می‌کردند.

آنها باد و جریان آب را می‌شناختند.

و می‌دانستند که دریا همیشه غیرقابل پیش‌بینی است.

De geur van haring

Eeuwenlang rook ik naar haring.

Naar netten.

Naar schepen.

Naar zout water.

Haring bracht werk.

Welvaart.

En verbinding met de rest van Europa.

Wat olie later werd voor sommige landen, was haring ooit voor delen van Noord-Holland.

بوی شاه‌ماهی

قرن‌ها بوی شاه‌ماهی در شهرها و روستاهای من پیچیده بود.

این ماهی ثروت و کار به همراه آورد.

و بسیاری از مردم زندگی خود را مدیون آن بودند.

Langs de kust

Van Texel tot Zandvoort loopt een lange kustlijn.

Duinen beschermen het land.

Meeuwen zweven boven het strand.

En iedere dag verandert de zee van kleur.

Soms grijs.

Soms blauw.

Soms groen.

Maar nooit precies hetzelfde.

در امتداد ساحل

از تکسل تا زاندفورت، ساحل طولانی من امتداد یافته است.

تپه‌های شنی از زمین محافظت می‌کنند.

مرغ‌های دریایی در آسمان می‌چرخند.

و دریا هر روز رنگی تازه دارد.

Een ochtend in Noord-Holland

Het is vroeg.

Mist hangt boven een weiland.

In de verte luidt een kerkklok.

Een fietser rijdt langs een sloot.

Een boer opent de deur van zijn schuur.

De dag begint.

Zoals hij hier al eeuwen begint.

صبحی در هلند شمالی

صبح زود است.

مه روی مرتع‌ها نشسته است.

ناقوس کلیسا در دوردست شنیده می‌شود.

کشاورزی در انبار خود را باز می‌کند.

و روزی تازه آغاز می‌شود.

Ik wist nog niet wat zou komen

In die tijd wist ik nog niet wat de toekomst zou brengen.

Ik wist niet dat een kleine nederzetting aan het IJ ooit wereldberoemd zou worden.

Ik wist niet dat kunstenaars mijn licht zouden schilderen.

Of dat miljoenen bezoekers ooit door mijn straten zouden wandelen.

Dat verhaal moest nog beginnen.

En het begon met een dam.

Een eenvoudige dam.

In een rivier.

هنوز نمی‌دانستم چه خواهد شد

آن زمان نمی‌دانستم که روزی سکونتگاهی کوچک در کنار رودخانه به شهری جهانی تبدیل خواهد شد.

نمی‌دانستم میلیون‌ها نفر از سراسر جهان به دیدنم خواهند آمد.

همه این داستان‌ها هنوز در آینده بودند.

و همه چیز با یک سد کوچک آغاز شد.

Hoofdstuk ۲ – Amsterdam, het dorp dat de wereld ontmoette

Ik ben Noord-Holland.

En ergens, lang geleden, lag er aan het water een kleine nederzetting.

Geen paleizen.

Geen musea.

Geen grachten zoals vandaag.

Geen miljoenen bezoekers.

Alleen een paar huizen.

Een rivier.

En een dam.

Meer niet.

Niemand kon toen vermoeden dat juist deze plek zou uitgroeien tot een van de bekendste steden ter wereld.

فصل دوم – آمستردام، دهکده‌ای که با جهان ملاقات کرد

من هلند شمالی هستم.

و سال‌ها پیش، در کنار آب، سکونتگاهی کوچک وجود داشت.

نه کاخی.

نه موزه‌ای.

نه کانال‌هایی مانند امروز.

فقط چند خانه.

یک رودخانه.

و یک سد.

هیچکس تصور نمی کرد همین مکان روزی به یکی از مشهورترین شهرهای جهان تبدیل شود.

De rivier de Amstel

De rivier was klein.

Maar belangrijk.

Mensen vervoerden goederen over het water.

Boeren brachten hun producten naar de markt.

Vissers kwamen terug met hun vangst.

Iedereen maakte gebruik van dezelfde rivier.

Toen kwam de dam.

En langzaam ontstond de naam.

Amstel.

Dam.

Amsterdam.

رود آمستل

رودخانه کوچک بود.

اما اهمیت زیادی داشت.

کالاها از طریق آن جابه جا می شدند.

کشاورزان محصولات خود را می آوردند.

ماهیگیران با صیدشان باز می گشتند.

و با ساختن سد، نام آمستردام متولد شد.

De eerste kooplieden

Op een ochtend arriveerde een schip.

Daarna nog één.

Daarna tientallen.

Kooplieden ontdekten dat Amsterdam een goede plek was om handel te drijven.

Goederen kwamen binnen.

Goederen vertrokken.

En iedere dag werd de nederzetting iets groter.

نخستین بازرگانان

روزی یک کشتی رسید.

بعد کشتی دیگری.

و سپس ده ها کشتی.

بازرگانان دریافتند که آمستردام مکان مناسبی برای تجارت است.

و شهر کوچک به تدریج بزرگتر شد.

De Gouden Eeuw

Toen kwam een periode die alles veranderde.

De Gouden Eeuw.

Schepen vertrokken naar Azië.

Naar Afrika.

Naar Amerika.

Naar verre delen van de wereld die voor veel mensen nauwelijks voorstelbaar waren.

Sommige reizen duurden maanden.

Andere meer dan een jaar.

Wanneer de schepen terugkeerden, brachten zij verhalen mee.

Specerijen.

Zijde.

Porselein.

En rijkdom.

عصر طلایی

سپس دوره‌ای فرا رسید که همه چیز را تغییر داد.

عصر طلایی.

کشتی‌ها به آسیا، آفریقا و قاره آمریکا سفر کردند.

و وقتی بازمی‌گشتند، کالاهای، داستان‌ها و ثروت به همراه می‌آوردند.

De grachten

Met de groei van de stad kwam een nieuw plan.

Een ambitieus plan.

Grachten.

Niet één.

Niet twee.

Maar een heel netwerk.

Waterwegen die handel mogelijk maakten.

Maar ook schoonheid brachten.

Vandaag wandelen miljoenen mensen langs diezelfde grachten.

Zonder te beseffen hoeveel werk ervoor nodig was.

کانال‌ها

با رشد شهر، شبکه بزرگی از کانال‌ها ساخته شد.

این کانال‌ها هم برای تجارت بودند.

و هم به شهر زیبایی می‌بخشیدند.

امروزه میلیون‌ها نفر در کنار همان کانال‌ها قدم می‌زنند.

Rembrandt wandelde hier

Op een dag liep een schilder door de straten van Amsterdam.

Zijn naam was Rembrandt.

Hij zag mensen.

Markten.

Licht.

Schaduwen.

En hij schilderde wat hij zag.

Niet alleen rijke mensen.

Maar ook gewone inwoners.

Daardoor leeft een deel van Amsterdam nog altijd voort in zijn schilderijen.

رامبرانت اینجا قدم می‌زد

روزی نقاشی در خیابان‌های آمستردام راه می‌رفت.

نامش رامبرانت بود.

او مردم، بازارها، نور و سایه‌ها را می‌دید.

و آن‌ها را نقاشی می‌کرد.

به همین دلیل بخشی از آمستردام هنوز در آثار او زنده است.

De Jordaan

Niet iedereen woonde in grote huizen aan de grachten.

Veel mensen leefden in eenvoudige buurten.

Zoals de Jordaan.

Smalle straatjes.

Kleine woningen.

Kinderen die buiten speelden.

Muziek die uit ramen kwam.

En buren die elkaar kenden.

یوردان

همه در خانه‌های بزرگ کنار کانال‌ها زندگی نمی‌کردند.

بسیاری در محله‌های ساده‌ای مانند یوردان زندگی می‌کردند.

کوچه‌های باریک.

خانه‌های کوچک.

و همسایه‌هایی که یکدیگر را می‌شناختند.

Een stad van nieuwkomers

Door de eeuwen heen kwamen mensen uit allerlei landen naar Amsterdam.

Sommigen zochten werk.

Anderen veiligheid.

Weer anderen een nieuwe toekomst.

Daardoor hoorde je op straat steeds meer talen.

En kreeg de stad een internationaal karakter.

شهری برای تازه‌واردان

در طول قرن‌ها مردم بسیاری از کشورهای مختلف به آمستردام آمدند.
برخی به دنبال کار بودند.

برخی به دنبال امنیت.

و برخی به دنبال آینده‌ای تازه.

به همین دلیل شهر چهره‌ای بین‌المللی پیدا کرد.

Een ochtend langs de Prinsengracht

Het is half acht.

Een boot vaart langzaam voorbij.

Een student fietst naar de universiteit.

Een bakker opent zijn winkel.

De eerste toeristen verschijnen.

De stad wordt wakker.

Zoals zij dat al honderden jaren doet.

صبحی کنار پرینسنگراخت

ساعت هفت و نیم صبح است.

قایقی آرام عبور می کند.

دانشجویی به سمت دانشگاه می رود.

نانوا مغازه اش را باز می کند.

و شهر کم کم بیدار می شود.

Wanneer de avond komt

De lampen weerspiegelen in het water.

Mensen zitten op bruggen.

Een muzikant speelt op straat.

Fietsen rijden voorbij.

En de stad blijft bewegen.

Altijd.

وقتی شب فرا می رسد

چراغ ها در آب منعکس می شوند.

مردم روی پل ها می نشینند.

موسیقی در خیابان شنیده می شود.

و شهر همچنان زنده و در حرکت باقی می ماند.

Wat Amsterdam mij leerde

Amsterdam leerde mij dat een kleine plek groot kan worden.

Niet door geluk alleen.

Maar door nieuwsgierigheid.

Door handel.

Door ideeën.

En door mensen die verder durven kijken dan de horizon.

آنچه آمستردام به من آموخت

آمستردام به من آموخت که یک مکان کوچک می‌تواند بزرگ شود.

نه فقط به خاطر شانس.

بلکه به خاطر کنجکاوی.

ایده‌ها.

و انسان‌هایی که جرأت داشتند فراتر از افق را ببینند.

Hoofdstuk ۳ – Haarlem, waar de tijd langzamer lijkt te lopen

فصل سوم – هارلم، جایی که زمان آرام‌تر حرکت می‌کند

Hoofdstuk ۳ – Haarlem, waar de tijd langzamer lijkt te lopen

Ik ben Noord-Holland.

En wanneer Amsterdam te druk wordt.

Wanneer de treinen vol raken.

Wanneer de grachten gevuld zijn met bezoekers.

Dan ga ik soms naar Haarlem.

Niet ver weg.

Maar toch anders.

Alsof iemand het tempo van de wereld een beetje lager zet.

فصل سوم – هارلم، جایی که زمان آرام‌تر حرکت می‌کند

من هلند شمالی هستم.

و وقتی آمستردام بیش از حد شلوغ می‌شود، گاهی به هارلم می‌روم.

فاصله زیادی ندارد.

اما حال و هوایش متفاوت است.

گویی زمان در آنجا کمی آرام‌تر حرکت می‌کند.

Een stad aan het Spaarne

Lang geleden groeide Haarlem langs het Spaarne.

Een rivier die mensen samenbracht.

Schepen voeren af en aan.

Kooplieden ontmoetten elkaar.

Ambachtslieden verkochten hun werk.

En langzaam groeide de stad.

شهری کنار رود اسپارنه

سال‌ها پیش هارلم در کنار رود اسپارنه رشد کرد.

رودخانه‌ای که مردم را به هم نزدیک می‌کرد.

کشتی‌ها در رفت‌وآمد بودند.

بازرگانان با یکدیگر دیدار می‌کردند.

و شهر آرام‌آرام بزرگ شد.

De Grote Markt

In het hart van Haarlem ligt de Grote Markt.

Al eeuwenlang.

Generaties kwamen hier samen.

Om te kopen.

Te verkopen.

Te praten.

Of simpelweg te kijken naar wat er gebeurde.

Het plein veranderde.

Maar bleef tegelijkertijd hetzelfde.

میدان بزرگ

در قلب هارلم میدان بزرگی قرار دارد.

قرن‌هاست که مردم در این میدان جمع می‌شوند.

برای خرید.

فروش.

گفت‌وگو.

و تماشای زندگی.

De Sint-Bavokerk

Boven alles torent de Sint-Bavokerk uit.

Haar klokken hebben oorlogen gehoord.

Feesten gehoord.

Huwelijken gehoord.

En afscheid gehoord.

Wanneer de wind goed staat, dragen de klokken hun geluid ver over de stad.

کلیسای سنت باوو

برج کلیسای سنت باوو بر فراز شهر دیده می‌شود.

ناقوس‌های آن جنگ‌ها، جشن‌ها و وداع‌های بی‌شماری را تجربه کرده‌اند.

و هنوز هم صدایشان در شهر طنین‌انداز می‌شود.

Frans Hals

Op een dag liep een man door Haarlem.

Hij keek naar mensen.

Niet naar koningen.

Niet naar helden.

Maar naar gewone inwoners.

Hij schilderde hun glimlach.

Hun vermoeidheid.

Hun trots.

Zijn naam was Frans Hals.

En dankzij hem kunnen we vandaag nog gezichten zien van mensen die honderden jaren geleden leefden.

فرانس هالس

روزی مردی در خیابان‌های هارلم قدم می‌زد.

او مردم عادی را نقاشی می‌کرد.

لبخندهایشان.

خستگی‌شان.

و غرورشان را.

نام او فرانس هالس بود.

و به لطف او هنوز می‌توانیم چهره مردمی را ببینیم که قرن‌ها پیش زندگی می‌کردند.

De hofjes

Misschien zijn de hofjes wel het mooiste geheim van Haarlem.

Verborgen achter deuren.

Achter muren.

Achter drukke straten.

Plotseling stap je een andere wereld binnen.

Rust.

Bloemen.

Bankjes.

En stilte.

حیاط‌های پنهان

شاید زیباترین راز هارلم، حیاط‌های پنهان آن باشد.

پشت دیوارها.

پشت درها.

و دور از شلوغی خیابان‌ها.

ناگهان وارد فضایی آرام می‌شوی.

پر از گل.

نیمکت.

و سکوت.

De drukpers

Niet alleen kunstenaars vonden hier hun plek.

Ook drukkers.

Boekenmakers.

Mensen die kennis wilden verspreiden.

Eeuwenlang speelde Haarlem een belangrijke rol in de wereld van boeken en drukwerk.

چاپ و کتاب

فقط هنرمندان نبودند که در هارلم شکوفا شدند.

چاپگران و ناشران نیز در اینجا فعالیت می‌کردند.

و شهر نقش مهمی در گسترش دانش و کتاب داشت.

Een ochtend in Haarlem

Het is vroeg.

Een café zet stoelen buiten.

Een fiets staat tegen een brug.

Een boot beweegt zachtjes op het water.

Een inwoner groet zijn buurman.

Niemand lijkt haast te hebben.

صبحی در هارلم

صبح زود است.

کافه‌ای صندلی‌هایش را بیرون می‌گذارد.

دوچرخه‌ای کنار پل پارک شده است.

قایقی آرام روی آب تکان می‌خورد.

و همسایه‌ها به هم سلام می‌کنند.

De schaduw van Amsterdam

Soms vergelijken mensen Haarlem met Amsterdam.

Maar Haarlem probeert nooit Amsterdam te zijn.

Dat hoeft ook niet.

Want Haarlem heeft haar eigen verhaal.

Haar eigen ritme.

Haar eigen karakter.

سایه آمستردام

گاهی مردم هارلم را با آمستردام مقایسه می‌کنند.

اما هارلم هرگز تلاش نمی‌کند آمستردام باشد.

او داستان خودش را دارد.

و شخصیت خودش را.

Wanneer de avond valt

De zon raakt de daken.

Het plein wordt rustiger.

Licht verschijnt achter ramen.

Mensen wandelen naar huis.

En Haarlem ademt diep uit.

Zoals zij dat al eeuwen doet.

وقتی شب فرا می‌رسد

خورشید بر بام‌ها می‌تابد.

میدان آرام‌تر می‌شود.

چراغ‌ها روشن می‌شوند.

و هارلم نفسی عمیق می‌کشد.

Wat Haarlem mij leerde

Haarlem leerde mij dat niet alles groter hoeft te worden.

Sommige plaatsen worden bijzonder doordat zij zichzelf blijven.

آنچه هارلم به من آموخت

هارلم به من آموخت که برای خاص بودن لازم نیست بزرگتر شوی.

گاهی کافی است خودت باقی بمانی.

Hoofdstuk ۴ – Zaanse Schans, waar de wind nog steeds werkt

فصل چهارم – زانسه‌سخانسه، جایی که باد هنوز کار می‌کند

Lang voordat elektriciteit bestond.

Lang voordat fabrieken machines gebruikten.

Werkte hier al een enorme industrie.

Niet op olie.

Niet op gas.

Maar op wind.

فصل چهارم – زانسه‌سخانسه، جایی که باد هنوز کار می‌کند

سال‌ها پیش از برق و موتورهای مدرن، صنعت بزرگی در این منطقه وجود داشت.

صنعتی که با باد کار می‌کرد.

نه با نفت.

نه با گاز.

بلکه با نیروی باد.

Hoofdstuk ۴ – Zaanse Schans, waar de wind nog steeds werkt

Ik ben Noord-Holland.

En als je wilt weten hoe Nederland leerde bouwen, zagen, malen en produceren, dan moet je naar de Zaanstreek gaan.

Daar waar de wind ooit harder werkte dan duizenden mensen samen.

فصل چهارم – زانسه‌سханس، جایی که باد هنوز کار می‌کند

من هلند شمالی هستم.

و اگر بخواهی بدانی هلند چگونه ساختن، تولید کردن و پیشرفت صنعتی را آموخت، باید به زان‌استریک بروی.

جایی که روزگاری باد بیشتر از هزاران کارگر کار می‌کرد.

Toen de molens kwamen

Lang geleden verschenen de eerste molens langs de Zaan.

Daarna kwamen er meer.

En nog meer.

Sommige maalden graan.

Andere persten olie.

Weer andere zaagden hout.

Iedere molen had zijn eigen taak.

Samen vormden zij een van de eerste industriële gebieden van Europa.

زمانی که آسیاب‌ها آمدند

سال‌ها پیش نخستین آسیاب‌ها در کنار رود زان ساخته شدند.

سپس تعدادشان بیشتر و بیشتر شد.

برخی غلات را آسیاب می‌کردند.

برخی روغن می‌گرفتند.

و برخی چوب می‌بریدند.

در کنار هم یکی از نخستین مناطق صنعتی اروپا را شکل دادند.

Het geluid van hout

Eeuwen geleden hoorde je overal hetzelfde geluid.

Hout dat werd gezaagd.

Bomen die werden verwerkt.

Planken die werden gestapeld.

De Nederlandse scheepsbouw had hout nodig.

Veel hout.

En de Zaanstreek leverde het.

صدای چوب

قرنها صدای بریدن چوب در همه جا شنیده می‌شد.

کشتی‌سازی هلند به چوب زیادی نیاز داشت.

وزان استریک بخش بزرگی از این نیاز را تأمین می‌کرد.

De geur van cacao

Later veranderde de streek opnieuw.

Niet alleen hout.

Niet alleen olie.

Maar ook cacao.

Wanneer de wind goed stond, rook je chocolade.

Kilometers ver.

Sommige inwoners zeggen dat zij nog steeds weten wanneer een fabriek aan het werk is.

Gewoon door de geur.

بوی کاکائو

بعدها منطقه دوباره تغییر کرد.

این بار کاکائو و شکلات وارد داستان شدند.

وقتی باد در جهت مناسب می‌وزید، بوی شکلات کیلومترها دورتر احساس می‌شد.

Zaandam

Aan de Zaan groeide Zaandam.

Een stad van arbeiders.

Van ondernemers.

Van uitvinders.

Van mensen die niet bang waren voor verandering.

زاندام

در کنار رود زان، شهر زاندام رشد کرد.

شهری از کارگران، کارآفرینان و نوآوران.

Tsaar Peter

Zelfs een Russische tsaar kwam hier ooit kijken.

Peter de Grote.

Hij wilde leren hoe Nederlanders schepen bouwden.

Daarom werkte hij een tijd in de streek.

Zoals een gewone arbeider.

تزار پتر

حتی پتر کبیر، تزار روسیه، روزی به اینجا آمد.

او می‌خواست راز کشتی‌سازی هلندی را یاد بگیرد.

و مدتی مانند یک کارگر عادی در منطقه کار کرد.

Albert Heijn

Later begon hier nog een ander verhaal.

Een klein winkeltje.

Bescheiden.

Eenvoudig.

Maar het groeide.

Steeds verder.

Tot het uitgroeide tot Albert Heijn.

Een naam die vandaag bijna iedere Nederlander kent.

آلبرت هاین

بعدها داستان دیگری نیز از همین منطقه آغاز شد.

یک فروشگاه کوچک.

ساده و محلی.

که به تدریج رشد کرد.

و به آلبرت هاین تبدیل شد.

نامی که امروز تقریباً همه هلندی‌ها می‌شناسند.

Een ochtend aan de Zaan

Mist hangt boven het water.

Een molen draait langzaam.

Het eerste zonlicht raakt de groene houten huizen.

Een boot glijdt voorbij.

Alles lijkt rustig.

Maar onder die rust schuilt eeuwen werk.

صبحی کنار رود زان

مه روی آب نشسته است.

آسیابی آرام می‌چرخد.

نور خورشید بر خانه‌های سبزرنگ چوبی می‌تابد.

قایقی عبور می‌کند.

و زیر این آرامش، قرن‌ها تلاش نهفته است.

Wat de Zaanse Schans mij leerde

De Zaanse Schans leerde mij dat innovatie niet gisteren begon.

Mensen zoeken al eeuwen naar slimmere manieren om te werken.

En soms begint een industriële revolutie met niets meer dan wind.

آنچه زانسه‌سخانس به من آموخت

زانشه‌سخانس به من آموخت که نوآوری چیز تازه‌ای نیست.

انسان‌ها قرن‌هاست به دنبال راه‌های بهتر برای کار کردن هستند.

و گاهی یک انقلاب صنعتی فقط با باد آغاز می‌شود.

Hoofdstuk ۵ – Volendam, waar verhalen over zee worden doorgegeven

فصل پنجم – فولندام، جایی که داستان‌های دریا نسل به نسل منتقل می‌شوند

Ik ben Noord-Holland.

En aan de rand van het Markermeer ligt een plaats waar de zee nooit helemaal verdwenen is.

Volendam.

Een dorp dat beroemd werd.

Maar nooit ophield een vissersdorp te zijn.

فصل پنجم – فولندام، جایی که داستان‌های دریا نسل به نسل منتقل می‌شوند

من هلند شمالی هستم.

و در کنار مارکرمیر، دهکده‌ای قرار دارد که هرگز ارتباطش را با دریا از دست نداد.

فولندام.

دهکده‌ای ماهیگیری که مشهور شد.

اما ماهیت خود را حفظ کرد.

De haven

Alles begon bij de haven.

Boten kwamen terug.

Boten vertrokken.

Vis werd gelost.

Netten werden gerepareerd.

Kinderen speelden langs het water.

En iedere dag begon en eindigde bij dezelfde kade.

بندر

همه چیز از بندر آغاز شد.

قایق‌ها می‌آمدند.

می‌رفتند.

ماهی‌ها تخلیه می‌شدند.

تورهای ماهیگیری تعمیر می‌شدند.

و زندگی در کنار اسکله جریان داشت.

Muziek

Volendam werd later ook bekend om iets anders.

Muziek.

Zang.

Families waarin meerdere generaties muziek maakten.

Liedjes die door heel Nederland werden meegezongen.

موسیقی

فولندام بعدها به خاطر موسیقی نیز مشهور شد.

نسل‌های مختلف خانواده‌ها آواز می‌خواندند.

و ترانه‌هایشان در سراسر هلند شنیده می‌شد.

Klederdracht

Sommige bezoekers komen voor de traditionele kleding.

Voor foto's.

Voor herinneringen.

Maar voor inwoners gaat het om meer dan kleding.

Het gaat om geschiedenis.

Om identiteit.

Om verbondenheid.

لباس سنتی

بسیاری از گردشگران برای دیدن لباس‌های سنتی می‌آیند.

اما برای مردم محلی، این لباس‌ها بخشی از هویت و تاریخشان هستند.

Een avond aan de dijk

De zon zakt langzaam.

Meeuwen vliegen boven het water.

Mensen wandelen langs de dijk.

Een visser kijkt naar de horizon.

Zoals zijn vader dat deed.

En zijn grootvader.

غروبى بر روى خاكريز

خورشید آرام غروب می‌کند.
مرغ‌های دریایی در آسمان پرواز می‌کنند.
مردم روی خاکریز قدم می‌زنند.
و ماهیگیری به افق نگاه می‌کند.
همان‌طور که پدر و پدربزرگش نگاه می‌کردند.

Wat Volendam mij leerde

Volendam leerde mij dat tradities kunnen blijven leven.

Zelfs in een moderne wereld.

آنچه فولندام به من آموخت
فولندام به من آموخت که سنت‌ها می‌توانند حتی در دنیای مدرن نیز زنده بمانند.

Hoofdstuk ۶ – Marken, het eiland dat zijn ziel behield

فصل ششم – مارکن، جزیره‌ای که روح خود را حفظ کرد

Hoofdstuk ۶ – Marken, het eiland dat zijn ziel behield

Ik ben Noord-Holland.

En lang voordat toeristen kwamen.

Lang voordat auto's arriveerden.

Lang voordat bruggen en wegen alles met elkaar verbonden.

Lag Marken als een klein eiland in de Zuiderzee.

Afgescheiden.

Kwetsbaar.

Maar trots.

فصل ششم – مارکن، جزیره‌ای که روح خود را حفظ کرد

من هلند شمالی هستم.

و سال‌ها پیش از آنکه گردشگران بیایند.

پیش از آنکه جاده‌ها ساخته شوند.

مارکن جزیره‌ای کوچک در دل زویدرزه بود.

جدا از دیگران.

آسیب‌پذیر.

اما سربلند.

Leven met het water

Op Marken bepaalde het water alles.

Wanneer je werkte.

Wanneer je reisde.

Wanneer je thuisbleef.

Soms was de zee vriendelijk.

Soms gevaarlijk.

Maar zij was altijd aanwezig.

Zoals een buur die nooit verhuisde.

زندگی همراه با آب

در مارکن، آب همه چیز را تعیین می‌کرد.

زمان کار.

زمان سفر.

و زمان ماندن در خانه.

گاهی دریا مهربان بود.

و گاهی خطرناک.

اما همیشه حضور داشت.

Huizen op palen

De bewoners leerden zich aanpassen.

Zij bouwden huizen op verhogingen.

Soms zelfs op palen.

Niet omdat zij dat mooi vonden.

Maar omdat het noodzakelijk was.

Iedere familie kende verhalen over hoog water.

Over stormen.

Over nachten waarin iedereen wakker bleef.

خانه‌هایی روی پایه

مردم مارکن یاد گرفتند خود را با شرایط وفق دهند.

خانه‌ها را روی سکوه‌ای بلند ساختند.

گاهی حتی روی پایه‌ها.

نه برای زیبایی.

بلکه برای بقا.

De vissers van Marken

Generaties lang leefden mensen van de visserij.

Nog voor zonsopgang vertrokken de boten.

Mannen verdwenen achter de horizon.

Vrouwen bleven achter.

Kinderen wachtten.

En niemand wist precies wat de dag zou brengen.

ماهیگیران مارکن

نسل‌های زیادی از راه ماهیگیری زندگی می‌کردند.

قایق‌ها پیش از طلوع خورشید حرکت می‌کردند.

مردان راهی دریا می‌شدند.

و خانواده‌ها منتظر بازگشت آن‌ها می‌ماندند.

De Zuiderzee

Eeuwenlang leefde Marken aan de rand van de Zuiderzee.

Een zee die rijkdom bracht.

Maar ook gevaar.

Stormvloeden konden in enkele uren alles veranderen.

Mensen leerden daarom respect te hebben voor het water.

Niet angst.

Maar respect.

زویدرزه

مارکن قرن‌ها در کنار زویدرزه زندگی کرد.

دریایی که هم ثروت می‌آورد.

و هم خطر.

به همین دلیل مردم احترام عمیقی برای آب قائل بودند.

Toen alles veranderde

In de twintigste eeuw veranderde de wereld.

De Afsluitdijk werd gebouwd.

De Zuiderzee veranderde langzaam in het IJsselmeer.

Het zoute water werd zoet.

Stormen verloren een deel van hun kracht.

En Marken werd minder geïsoleerd.

زمانی که همه چیز تغییر کرد

در قرن بیستم همه چیز تغییر کرد.

سد بزرگ آف‌سلویت‌دایک ساخته شد.

زویدرزه به آیسلمیر تبدیل شد.

آب شور به آب شیرین تبدیل شد.

و مارکن دیگر آن انزوای گذشته را نداشت.

Klederdracht

Ook vandaag herinneren veel dingen aan het verleden.

De traditionele kleding.

De houten huizen.

De smalle straatjes.

Voor bezoekers lijken het soms decorstukken.

Maar voor inwoners zijn het herinneringen aan generaties die hier leefden.

لباس‌های سنتی

امروزه نیز بسیاری از نشانه‌های گذشته باقی مانده‌اند.

لباس‌های سنتی.

خانه‌های چوبی.

و کوچه‌های باریک.

برای ساکنان، این‌ها فقط جاذبه گردشگری نیستند.

بلکه بخشی از هویتشان هستند.

De vuurtoren Het Paard van Marken

Aan het einde van het schiereiland staat een vuurtoren.

Een van de bekendste van Nederland.

Het Paard van Marken.

Generaties lang keek hij uit over het water.

Over mist.

Over stormen.

Over vissersboten.

En over de veranderende wereld.

فانوس دریایی مارکن

در انتهای شبه‌جزیره، فانوس دریایی مشهور مارکن قرار دارد.

سال‌هاست که بر آب‌ها نظارت می‌کند.

طوفان‌ها را دیده است.

مه را دیده است.

و نسل‌های مختلف ماهیگیران را دیده است.

Een ochtend op Marken

Het is vroeg.

De lucht is helder.

Een fietser rijdt langs het water.

Een vogel stijgt op uit het riet.

De houten huizen weerspiegelen zich in het rustige water.

En even lijkt het alsof de tijd langzamer loopt dan elders.

صبحی در مارکن

صبح زود است.

آسمان صاف است.

دوچرخه‌سواری در کنار آب حرکت می‌کند.

پرنده‌ای از میان نیزارها بلند می‌شود.

و برای لحظه‌ای به نظر می‌رسد زمان آهسته‌تر از دیگر جاها می‌گذرد.

Wat Marken mij leerde
Marken leerde mij dat vooruitgang belangrijk is.

Maar dat het ook belangrijk is om te onthouden waar je vandaan komt.

Want een plaats zonder herinneringen is als een schip zonder kompas.

آنچه مارکن به من آموخت

مارکن به من آموخت که پیشرفت مهم است.

اما فراموش نکردن ریشه‌ها نیز اهمیت دارد.

زیرا مکانی که گذشته خود را فراموش کند، مانند کشتی‌ای بدون قطب‌نما خواهد بود.

Hoofdstuk ۷ – Alkmaar, waar de kaasmarkt slechts het begin van het verhaal is

فصل هفتم – آلکمار، جایی که بازار پنیر فقط آغاز داستان است

Ik ben Noord-Holland.

En net als Gouda heeft Alkmaar een probleem.

Wanneer mensen haar naam horen, denken zij meteen aan kaas.

Maar Alkmaar glimlacht daar rustig om.

Want zij weet dat haar geschiedenis veel groter is dan één markt.

فصل هفتم – آلکمار، جایی که بازار پنیر فقط آغاز داستان است

من هلند شمالی هستم.

و مانند خَودا، آلکمار نیز با یک شهرت خاص شناخته می‌شود:

پنیر.

اما داستان واقعی شهر بسیار بزرگتر از یک بازار پنیر است.

Hoofdstuk ۷ – Alkmaar, waar de kaasmarkt slechts het begin van het verhaal is
Ik ben Noord-Holland.

En als Amsterdam de wereld ontmoette, dan leerde Alkmaar hoe je standhoudt.

Want achter de beroemde kaasmarkt schuilt een stad die veel meer heeft
meegemaakt dan bezoekers vermoeden.

فصل هفتم – آلکمار، جایی که بازار پنیر فقط آغاز داستان است

من هلند شمالی هستم.

و اگر آمستردام با جهان دیدار کرد، آلکمار یاد گرفت چگونه مقاومت کند.

پشت بازار مشهور پنیر، شهری قرار دارد که داستان‌های بسیار بیشتری برای گفتن دارد.

Een stad tussen water en land

Lang geleden lag Alkmaar op een bijzondere plek.

Niet helemaal aan zee.

Niet helemaal landinwaarts.

Maar precies daartussen.

Schepen konden de stad bereiken.

Boeren konden hun producten verkopen.

Handel groeide.

En de stad bloeide.

شهری میان آب و خشکی

سال‌ها پیش آلکمار در موقعیتی ویژه قرار داشت.

نه کاملاً کنار دریا.

و نه کاملاً در داخل خشکی.

همین موقعیت باعث رونق تجارت و رشد شهر شد.

Het beleg van Alkmaar

veranderde alles. ۱۵۷۳In

Oorlog bereikte de stad.

Soldaten verschenen.

Kanonnen verschenen.

De stad werd belegerd.

Dagen werden weken.

Weken werden maanden.

Voedsel werd schaarser.

Maar de inwoners gaven niet op.

محاصره آلکمار

در سال ۱۵۷۳ جنگ به شهر رسید.

شهر محاصره شد.

روزها به هفته‌ها تبدیل شدند.

و فشار بیشتر و بیشتر شد.

اما مردم تسلیم نشدند.

Victorie begint in Alkmaar

Uiteindelijk trokken de belegeraars zich terug.

De stad bleef overeind.

Nog altijd herinneren inwoners zich die gebeurtenis.

Niet alleen omdat zij wonnen.

Maar omdat zij samen standhielden.

پیروزی از آلکمار آغاز می‌شود

در نهایت نیروهای محاصرکننده عقب‌نشینی کردند.

شهر پابرجا ماند.

و مردم هنوز آن رویداد را به یاد دارند.

زیرا نماد مقاومت و اتحاد شد.

De kaasmarkt

Eeuwen later kwamen bezoekers voor iets heel anders.

Voor kaas.

Iedere week verschenen handelaren op het plein.

Kazen werden gewogen.

Gekeurd.

Verkocht.

En vervoerd.

Wat ooit gewone handel was, werd later een traditie.

بازار پنیر

قرن‌ها بعد مردم برای چیز دیگری به آلکمار آمدند.

برای پنیر.

بازاری که زمانی بخشی عادی از اقتصاد شهر بود، به سنتی مشهور تبدیل شد.

De grachten

Wie verder kijkt dan de markt ontdekt een rustige stad.

Met grachten.

Bruggen.

Binnenplaatsen.

En oude huizen die verhalen bewaren.

کانال‌ها

کسی که فراتر از بازار پنیر نگاه کند، شهری آرام با کانال‌ها، پل‌ها و خانه‌های تاریخی خواهد دید.

Een avond in Alkmaar

Wanneer de toeristen vertrekken, verandert de stad.

Het wordt stiller.

Lampen weerspiegelen in het water.

Een fiets rijdt over een brug.

Een boot ligt vast aan de kade.

En Alkmaar keert terug naar zichzelf.

شبی در آلکمار

وقتی گردشگران می‌روند، شهر آرام‌تر می‌شود.

چراغ‌ها در آب منعکس می‌شوند.

قایقی کنار اسکله آرام گرفته است.

و آکمار دوباره چهره واقعی خود را نشان می‌دهد.

Wat Alkmaar mij leerde

Alkmaar leerde mij dat sommige plaatsen bekend worden door één ding.

Maar bijzonder blijven door honderd andere dingen.

آنچه آکمار به من آموخت

آکمار به من آموخت که شهرت ممکن است از یک چیز آغاز شود.

اما ارزش واقعی در صدها داستان دیگر نهفته است.

Hoofdstuk ۸ – Bergen, waar kunstenaars het licht volgden

فصل هشتم – برگن، جایی که هنرمندان نور را دنبال کردند

Niet ver van Alkmaar ligt Bergen.

Een plaats waar de lucht anders lijkt.

Waar het licht zachter lijkt.

En waar kunstenaars generaties lang inspiratie vonden.

فصل هشتم – برگن، جایی که هنرمندان نور را دنبال کردند

در نزدیکی آکمار شهری قرار دارد که هنرمندان عاشق آن شدند.

برگن.

جایی که نور و طبیعت الهامبخش نسل‌های مختلف بود.

Het licht van Noord-Holland
Schilders spraken vaak over het licht.
Het licht boven de duinen.
Boven de velden.
Boven de zee.
Het veranderde voortdurend.
Geen wolk bleef lang hetzelfde.
Geen avond leek op de vorige.

نور هلند شمالی
نقاشان بارها از نور این منطقه سخن گفته‌اند.
نوری که هر لحظه تغییر می‌کند.
و هر غروب را به منظره‌ای تازه تبدیل می‌سازد.

Bergen aan Zee
Niet ver van het dorp ligt Bergen aan Zee.
Daar ontmoeten duinen en zee elkaar.
Kinderen zoeken schelpen.
Wandelaars volgen smalle paden.
En de wind vertelt verhalen die ouder zijn dan alle gebouwen.

برگن آن زه
در نزدیکی شهر، ساحلی قرار دارد که تپه‌های شنی و دریا در آن به هم می‌رسند.
مردم قدم می‌زنند.

کودکان صدف جمع می‌کنند.

و باد داستان‌های کهنی را روایت می‌کند.

De kunstenaarskolonie

In de negentiende eeuw kwamen steeds meer kunstenaars naar Bergen.

Zij huurden kleine huizen.

Bouwden ateliers.

En probeerden het landschap vast te leggen.

Sommigen bleven maanden.

Anderen hun hele leven.

مستعمره هنرمندان

در قرن نوزدهم هنرمندان بسیاری به برگن آمدند.

آن‌ها کارگاه‌های کوچک ساختند.

و تلاش کردند زیبایی طبیعت را روی بوم ثبت کنند.

Hoofdstuk ۹ – Egmond, waar abdijen, duinen en zee samenkomen

فصل نهم – اخموند، جایی که صومعه‌ها، تپه‌های شنی و دریا به هم می‌رسند

Voordat Amsterdam beroemd werd.

Voordat toeristen de kust ontdekten.

Bestond Egmond al.

فصل نهم – اخموند

پیش از شهرت آمستردام، اخموند وجود داشت.

منطقه‌ای که تاریخش به قرون وسطی بازمی‌گردد.

De abdij

Eeuwenlang speelde de abdij van Egmond een belangrijke rol.

Monniken schreven boeken.

Bewaakten kennis.

En hielpen reizigers.

صومعه

صومعه اخموند قرن‌ها مرکز دانش و مذهب بود.

راهبان کتاب می‌نوشتند.

و دانش را حفظ می‌کردند.

De duinen

De duinen beschermen het land.

Zoals zij dat al eeuwen doen.

Ze bewegen langzaam.

Veranderen voortdurend.

Maar blijven altijd aanwezig.

تپه‌های شنی

تپه‌های شنی قرن‌ها از سرزمین محافظت کرده‌اند.

همیشه در حال تغییر هستند.

اما هرگز ناپدید نمی‌شوند.

De vuurtoren

Aan de kust staat een vuurtoren.

Hij kijkt uit over zee.

Over stormen.

Over vissers.

En over generaties die kwamen en gingen.

فانوس دریایی

فانوس دریایی اخموند سال‌هاست که بر ساحل نظارت می‌کند.

نسل‌ها را دیده است.

و همچنان ایستاده است.

Hoofdstuk ۱۰ – Texel, waar Noord-Holland de zee ontmoet

فصل دهم – تکسل، جایی که هلند شمالی با دریا دیدار می‌کند

En dan bereik je Texel.

Het grootste Waddeneiland.

Misschien wel de plek waar ik het meest op adem kom.

فصل دهم – تکسل

و سرانجام به تکسل می‌رسی.

بزرگ‌ترین جزیره وادن.

شاید آرام‌ترین بخش وجود من.

De overtocht

De reis begint met een boot.

Langzaam verdwijnt het vasteland achter je.

De horizon wordt groter.

De lucht lijkt hoger.

En de wereld lijkt rustiger.

سفر دریایی

سفر با کشتی آغاز می‌شود.

خشکی آرام‌آرام دور می‌شود.

افق بزرگ‌تر می‌شود.

و جهان آرام‌تر به نظر می‌رسد.

Schapen

Op Texel zie je overal schapen.

Meer schapen dan mensen, zeggen sommigen lachend.

Ze horen bij het eiland.

Zoals de wind.

Zoals de zee.

گوسفندان

در تکسل همه جا گوسفند دیده می‌شود.

برخی با شوخی می‌گویند تعداد گوسفندان از انسان‌ها بیشتر است.

Het wad

Wanneer het water zich terugtrekt, verschijnt een andere wereld.

Modder.

Zandbanken.

Schelpen.

Vogels.

Een landschap dat twee keer per dag verandert.

بستر دریا

وقتی آب عقب می‌رود، جهانی تازه آشکار می‌شود.

گل‌ولای.

ماسه‌زارها.

پرندگان.

و طبیعتی که روزی دو بار تغییر می‌کند.

De zeehonden

Langs de zandbanken rusten zeehonden.

Soms alleen.

Soms in groepen.

Zij lijken niets van de drukke wereld te weten.

فوک‌ها

فوک‌ها روی ماسهزارها استراحت می‌کنند.

بی‌خبر از شلوغی جهان.

Een nacht op Texel

Wanneer de avond valt, wordt het donker.

Echt donker.

Sterren verschijnen.

Duizenden.

Misschien meer dan je ooit boven een grote stad ziet.

شبی در تکسل

وقتی شب فرا می‌رسد، تاریکی واقعی را می‌بینی.

و هزاران ستاره در آسمان ظاهر می‌شوند.

Wat Texel mij leerde

Texel leerde mij dat stilte geen leegte is.

Stilte zit vol leven.

Vol vogels.

Vol wind.

Vol golven.

Je moet alleen leren luisteren.

آنچه تکسل به من آموخت

تکسل به من آموخت که سکوت به معنای خالی بودن نیست.

سکوت پر از زندگی است.

پر از باد.

پر از پرندگان.

و پر از صدای دریاست.

Hoofdstuk ۱۱ – De Waddenzee, waar de aarde iedere dag opnieuw wordt geboren

فصل یازدهم – دریای وادن، جایی که زمین هر روز دوباره متولد می‌شود (...)

Hoofdstuk ۱۱ – De Waddenzee, waar de aarde iedere dag opnieuw wordt geboren

Ik ben Noord-Holland.

En helemaal in het noorden ligt een landschap dat nooit helemaal hetzelfde blijft.

Een landschap zonder vaste grenzen.

Zonder rechte lijnen.

Zonder zekerheid.

Hier bepaalt niet de mens wat er gebeurt.

Hier bepaalt de natuur het ritme.

فصل یازدهم – دریای وادن، جایی که زمین هر روز دوباره متولد می‌شود

من هلند شمالی هستم.

و در شمالی‌ترین بخش وجودم، سرزمینی قرار دارد که هیچ‌گاه کاملاً یکسان نمی‌ماند.

سرزمینی بدون مرزهای ثابت.

بدون قطعیت.

در اینجا طبیعت تصمیم می‌گیرد.

نه انسان.

Wanneer het water vertrekt

Twee keer per dag gebeurt iets bijzonders.

Het water trekt zich terug.

Langzaam.

Meter voor meter.

En ineens verschijnt een landschap dat een paar uur eerder verborgen was.

Zandplaten.

Geulen.

Schelpen.

Moddervlaktes.

Een wereld tussen zee en land.

وقتی آب عقب می‌رود

روزی دو بار اتفاقی شگفت‌انگیز رخ می‌دهد.

آب عقب می‌رود.

و ناگهان سرزمینی ظاهر می‌شود که چند ساعت پیش زیر آب بود.

ماسهزارها.

صدف‌ها.

گل‌ولای.

و جهانی میان خشکی و دریا.

Wadlopers

Sommige mensen trekken hun schoenen uit.

Of trekken speciale laarzen aan.

En beginnen te lopen.

Midden over de zeebodem.

Een paar uur later zou dat onmogelijk zijn.

Maar nu kan het.

Iedere stap herinnert hen eraan hoe bijzonder deze plek is.

راه رفتن بر بستر دریا

برخی مردم کفش های خود را درمی آورند.

و روی بستر دریا قدم می زنند.

جایی که چند ساعت بعد دوباره زیر آب خواهد رفت.

هر قدم یادآور شگفتی این مکان است.

Vogels uit de hele wereld

Misschien lijkt de Waddenzee stil.

Maar zij behoort tot de drukste plekken van de natuur.

Miljoenen vogels komen hier.

Uit Scandinavië.

Uit Rusland.

Uit Afrika.

Zij rusten.

Eten.

Verzamelen kracht.

En vliegen daarna verder.

پرندگانی از سراسر جهان

شاید دادن آرام به نظر برسد.

اما یکی از پررفت و آمدترین نقاط طبیعت است.

میلیون ها پرنده از کشورهای مختلف به اینجا می آیند.

استراحت می کنند.

غذا می خورند.

و سپس به سفر خود ادامه می دهند.

Het ritme van de maan

Veel mensen kijken naar hun klok.

De Waddenzee kijkt naar de maan.

Het getij bepaalt alles.

Wanneer het water komt.

Wanneer het vertrekt.

Wanneer dieren kunnen eten.

Wanneer vogels kunnen rusten.

ریتم ماه

بسیاری از مردم به ساعت نگاه می‌کنند.

اما وادن به ماه نگاه می‌کند.

جزر و مد همه چیز را تعیین می‌کند.

زمان آمدن آب.

زمان رفتن آب.

و زمان زندگی موجودات.

Zeehonden

Op de zandbanken liggen zeehonden.

Soms slapen ze.

Soms kijken ze nieuwsgierig om zich heen.

Jonge dieren blijven dicht bij hun moeder.

Volwassen dieren genieten van de zon.

Alsof zij weten dat niemand hen hier stoort.

فوک‌ها

فوک‌ها روی ماسه‌زارها استراحت می‌کنند.

برخی خوابیده‌اند.

برخی با کنجکاوی اطراف را نگاه می‌کنند.

و بچه‌فوک‌ها در کنار مادران خود می‌مانند.

De kracht van stilte

Wie hier voor het eerst komt, merkt iets bijzonders.

De stilte.

Niet de stilte van een lege kamer.

Maar de stilte van ruimte.

Van lucht.

Van water.

Van horizon.

قدرت سکوت

کسی که برای نخستین بار به اینجا بیاید، متوجه سکوت ویژه آن می‌شود.

نه سکوت یک اتاق خالی.

بلکه سکوتی از جنس آسمان.

آب.

و افق‌های بی‌پایان.

Een winterdag

In de winter verandert alles.

De wind wordt kouder.

De lucht wordt scherper.

De kleuren verdwijnen bijna.

Grijs.

Zilver.

Wit.

Maar juist dan ontdekken sommige bezoekers de echte schoonheid van het wad.

یک روز زمستانی

در زمستان همه چیز تغییر می‌کند.

باد سردتر می‌شود.

آسمان شفاف‌تر.

و رنگ‌ها کمتر می‌شوند.

اما بسیاری معتقدند که زیبایی واقعی وادن در همین فصل آشکار می‌شود.

Een zomeravond

In de zomer blijft het licht lang aanwezig.

De zon zakt langzaam.

Water weerspiegelt de hemel.

De horizon lijkt eindeloos.

En voor een paar minuten lijkt de wereld groter dan ooit.

یک عصر تابستانی

در تابستان نور تا دیر وقت باقی می‌ماند.

خورشید آرام غروب می‌کند.

آب آسمان را منعکس می‌کند.

و جهان بزرگ‌تر از همیشه به نظر می‌رسد.

Werelderfgoed

Mensen uit de hele wereld erkennen vandaag hoe bijzonder deze plek is.

Niet vanwege gebouwen.

Niet vanwege rijkdom.

Maar vanwege natuur.

Vanwege het voortdurende spel tussen water en land.

میراث جهانی

امروزه مردم سراسر جهان ارزش این منطقه را می‌شناسند.

نه به خاطر ساختمان‌ها.

بلکه به خاطر طبیعت منحصر به فرد آن.

و رابطه دائمی میان آب و خشکی.

Wat de Waddenzee mij leerde

De Waddenzee leerde mij dat verandering niet altijd iets is om bang voor te zijn.

Soms is verandering juist de natuur zelf.

Hier verandert alles.

Iedere dag.

Iedere week.

Ieder seizoen.

En toch blijft de Waddenzee altijd zichzelf.

آنچه دریای وادن به من آموخت

دریای وادن به من آموخت که تغییر همیشه چیز ترسناکی نیست.

گاهی تغییر خود طبیعت است.

اینجا همه چیز مدام تغییر می‌کند.

اما وادن همچنان همان وادن باقی می‌ماند.

Hoofdstuk ۱۲ – De Afsluitdijk, de muur tegen de zee

فصل دوازدهم – آف‌سلویت‌دایک، دیواری در برابر دریا

Toen ik jong was, kende ik de Zuiderzee.

Een enorme binnenzee.

Prachtig.

Maar gevaarlijk.

Stormen kwamen zonder waarschuwing.

Water overspoelde dorpen.

Mensen verloren huizen.

Soms zelfs hun leven.

فصل دوازدهم – آف‌سلویت‌دایک، دیواری در برابر دریا

زمانی که جوان بودم، زویدرزه وجود داشت.

دریایی عظیم و زیبا.

اما خطرناک.

طوفان‌ها ناگهان می‌آمدند.

و زندگی مردم را زیر و رو می‌کردند.

Een droom

Toen kwam een idee.

Een enorm idee.

Wat als de zee kon worden afgesloten?

Wat als Nederland zichzelf beter kon beschermen?

Veel mensen vonden het onmogelijk.

Te groot.

Te duur.

Te moeilijk.

یک رؤیا

سپس ایده‌ای بزرگ مطرح شد.

اگر بتوان دریا را بست چه؟

اگر بتوان امنیت بیشتری ایجاد کرد چه؟

بسیاری فکر می‌کردند این کار غیرممکن است.

De bouw

Maar mensen begonnen toch.

Dag na dag.

Jaar na jaar.

Zand werd aangevoerd.

Steen werd geplaatst.

Langzaam groeide een dijk door het water.

ساخت‌وساز
اما کار آغاز شد.
روز به روز.
سال به سال.
شن آورده شد.
سنگ‌ها قرار گرفتند.
و خاکریز عظیم کم‌کم شکل گرفت.

De dag dat alles veranderde
was het zover. ۱۹۳۲ In
De Afsluitdijk werd gesloten.
De Zuiderzee werd langzaam het IJsselmeer.
Zout water werd zoet.
Een nieuw hoofdstuk begon.

روزی که همه چیز تغییر کرد
در سال ۱۹۳۲ آف‌سلویت‌دایک تکمیل شد.
زویدرز به تدریج به آیسلمیر تبدیل شد.
و فصل تازه‌ای آغاز شد.

Wat mensen kunnen bouwen
Wanneer je vandaag over de Afsluitdijk rijdt, lijkt het bijna eenvoudig.
Maar iedere meter vertelt een verhaal.

Van ingenieurs.

Van arbeiders.

Van mensen die geloofden dat iets onmogelijk ogends toch kon worden gebouwd.

آنچه انسان می‌تواند بسازد

امروزه رانندگی روی آفلوئیت‌دایک ساده به نظر می‌رسد.

اما هر متر آن داستانی از تلاش و مهندسی را روایت می‌کند.

Wat de Afsluitdijk mij leerde

Hij leerde mij dat moed soms niet betekent dat je tegen de natuur vecht.

Maar dat je leert samenwerken met haar.

آنچه آفلوئیت‌دایک به من آموخت

این سد به من آموخت که شجاعت همیشه به معنای جنگیدن با طبیعت نیست.

گاهی به معنای همکاری با آن است.

Hoofdstuk ۱۳ – Ik ben Noord-Holland

فصل سیزدهم – من هلند شمالی هستم

Hoofdstuk ۱۳ – Ik ben Noord-Holland

Ik ben Noord-Holland.

Misschien denk je meteen aan Amsterdam wanneer je mijn naam hoort.

Aan grachten.

Fietsen.

Musea.

En drukke pleinen.

Maar dat is slechts een deel van mijn verhaal.

Ik ben veel ouder dan mijn bekendste stad.

Veel groter dan mijn beroemdste ansichtkaarten.

En veel stiller dan veel mensen verwachten.

فصل سیزدهم – من هلند شمالی هستم

من هلند شمالی هستم.

شاید وقتی نام مرا می‌شنوی، بلافاصله به آمستردام فکر کنی.

به کانال‌ها.

دوچرخه‌ها.

موزه‌ها.

و میدان‌های شلوغ.

اما این تنها بخشی از داستان من است.

من بسیار قدیمی‌تر از مشهورترین شهرم هستم.

بزرگ‌تر از معروف‌ترین تصویرهایم.

و آرام‌تر از آن چیزی که بسیاری تصور می‌کنند.

Ik ben de stad en het eiland

Ik ben Amsterdam.

Maar ik ben ook Texel.

Ik ben de drukte van het Centraal Station.

Maar ook de stilte van een zandplaat in de Waddenzee.

Ik ben duizenden mensen op een plein.

Maar ook één wandelaar op een verlaten strand.

من هم شهر هستم و هم جزیره

من آمستردام هستم.

اما تکسل نیز هستم.

من شلوغی ایستگاه مرکزی هستم.

اما سکوت ماسهزارهای وادن نیز هستم.

من میدان‌های پر از جمعیت هستم.

اما قدم‌های تنهای یک رهگذر در ساحل را نیز در خود دارم.

Amsterdam droomde

Amsterdam droomde groot.

Groter dan haar rivieren.

Groter dan haar horizon.

Zij stuurde schepen de wereld in.

Ontving mensen uit verre landen.

En leerde mij dat nieuwsgierigheid soms de krachtigste motor van vooruitgang is.

آمستردام رؤیاهای بزرگ داشت

آمستردام رؤیاهایی بزرگتر از رودخانه‌هایش داشت.

کشتی‌هایش را به سراسر جهان فرستاد.

و به من آموخت که کنجاوی می‌تواند نیرویی عظیم باشد.

Haarlem luisterde

Haarlem hoefde nooit de grootste te zijn.

Nooit de rijkste.

Nooit de luidste.

Zij luisterde.

Naar kunstenaars.

Naar schrijvers.

Naar klokken.

Naar geschiedenis.

En daardoor bleef zij zichzelf.

هارلم گوش داد

هارلم هرگز لازم نداشت بزرگترین باشد.

او به هنر گوش داد.

به تاریخ.

به مردم.

و به همین دلیل هویت خود را حفظ کرد.

De Zaanstreek werkte

Terwijl anderen droomden, werkte de Zaanstreek.

Molens draaiden.

Hout werd gezaagd.

Olie werd geperst.

Chocolade werd gemaakt.

En langzaam groeide een regio die liet zien wat ondernemerschap betekent.

زان استریک کار کرد

در حالی که دیگران رؤیا می‌دیدند، زان استریک کار می‌کرد.

آسیاب‌ها می‌چرخیدند.

چوب‌ها بریده می‌شدند.

و صنعت شکل می‌گرفت.

Volendam zong

Volendam vertelde haar verhalen niet alleen met woorden.

Maar ook met muziek.

Met stemmen.

Met liedjes die van generatie op generatie werden doorgegeven.

فولندام آواز خواند

فولندام داستان‌هایش را فقط با کلمات تعریف نکرد.

بلکه با موسیقی.

با آواز.

و با ترانه‌هایی که نسل به نسل منتقل شدند.

Marken herinnerde zich

Marken keek naar de toekomst.

Maar vergat nooit haar verleden.

Zij wist dat vooruitgang waardevol is.

Maar herinneringen ook.

مارکن به یاد آورد

مارکن به آینده نگاه کرد.

اما گذشته را فراموش نکرد.

او می دانست که پیشرفت مهم است.

اما حافظه و هویت نیز مهم هستند.

Alkmaar hield stand

Toen oorlog kwam, bleef Alkmaar staan.

Toen vrede terugkeerde, bouwde zij verder.

En zelfs vandaag klinkt de echo van die vastberadenheid nog door in haar straten.

آلکمار ایستادگی کرد

وقتی جنگ آمد، آلکمار مقاومت کرد.

و وقتی صلح بازگشت، دوباره ساخت.

و هنوز هم رد آن استقامت در خیابان هایش دیده می شود.

Bergen keek naar het licht

Kunstenaars kwamen naar Bergen omdat zij iets zagen wat moeilijk uit te leggen is.

Een bijzonder licht.

Een bijzondere lucht.

Een landschap dat iedere dag veranderde.

برگن به نور نگاه کرد

هنرمندان به برگن آمدند زیرا چیزی را می‌دیدند که توضیح دادنش دشوار بود.

نور.

آسمان.

و طبیعتی که هر روز چهره‌ای تازه داشت.

Egmond bad

Eeuwenlang klonken gebeden in Egmond.

Monniken schreven boeken.

Bewaakten kennis.

En herinnerden mensen eraan dat niet alles draait om snelheid en groei.

اخموند دعا کرد

قرن‌ها صدای دعا در اخموند شنیده می‌شد.

راهبان کتاب می‌نوشتند.

دانش را حفظ می‌کردند.

و به مردم یادآوری می‌کردند که زندگی فقط درباره سرعت و پیشرفت نیست.

Texel ademde

Wanneer de wereld te druk werd, bleef Texel rustig.

De wind waaide.

De schapen graasden.

De golven kwamen en gingen.

En het eiland herinnerde iedereen eraan dat rust ook een vorm van rijkdom is.

تکسل نفس کشید

وقتی جهان بیش از حد شلوغ می‌شد، تکسل آرام باقی می‌ماند.

باد می‌وزید.

گوسفندان می‌چریدند.

و جزیره به همه یادآوری می‌کرد که آرامش نیز نوعی ثروت است.

De Waddenzee veranderde

Geen plek veranderde zo vaak als de Waddenzee.

Iedere dag.

Iedere nacht.

Iedere getijdenwisseling.

En toch bleef zij altijd zichzelf.

وادن تغییر کرد

هیچ جایی به اندازه وادن تغییر نمی‌کند.

هر روز.

هر شب.

هر جزر و مد.

اما همچنان همان وادن باقی می ماند.

De Afsluitdijk verbond

De Afsluitdijk was meer dan een dijk.

Hij was een belofte.

Dat mensen samen iets groots konden bouwen.

Niet tegen de natuur.

Maar samen met haar.

آفسلویتدایک پیوند داد

آفسلویتدایک فقط یک سد نبود.

یک وعده بود.

اینکه انسان ها می توانند با همکاری یکدیگر کارهای بزرگ انجام دهند.

Daarom ben ik Noord-Holland

Ik ben niet alleen de hoofdstad van Nederland.

Ik ben ook de dorpen.

De eilanden.

De vissers.

De kunstenaars.

De boeren.

De studenten.

De ondernemers.

De reizigers.

En de mensen die hier al generaties wonen.

به همین دلیل من هلند شمالی هستم

من فقط آمستردام نیستم.

من روستاها نیز هستم.

جزیره‌ها.

ماهیگیران.

هنرمندان.

کشاورزان.

دانشجویان.

کارآفرینان.

و مردمی که نسل‌ها در اینجا زندگی کرده‌اند.

Wanneer de nacht valt

Wanneer de avond over mijn provincie trekt, zie ik overal licht.

Licht langs de grachten van Amsterdam.

Licht in de ramen van Haarlem.

Licht van vuurtorens langs de kust.

Licht van schepen op zee.

Licht boven de Wadden.

En ik weet dat morgen nieuwe verhalen zullen beginnen.

Nieuwe kinderen zullen worden geboren.

Nieuwe reizigers zullen arriveren.

Nieuwe dromen zullen ontstaan.

Zoals gisteren.

Zoals honderd jaar geleden.

Zoals honderd jaar vanaf nu.

وقتی شب فرا می‌رسد

وقتی شب بر استان من سایه می‌اندازد، چراغ‌ها را می‌بینم.

چراغ‌های کانال‌های آمستردام.

چراغ‌های خانه‌های هارلم.

نور فانوس‌های دریایی.

نور کشتی‌ها.

و نور رویاهای تازه.

و می‌دانم که فردا داستان‌های جدیدی آغاز خواهند شد.

همان‌طور که دیروز آغاز شدند.

و همان‌طور که سال‌ها بعد نیز ادامه خواهند یافت.

Hoofdstuk ۱۴ – Amsterdam in de regen

Ik ben Noord-Holland.

Iedereen kent Amsterdam op zonnige dagen.

Met volle terrassen.

Bootjes op de grachten.

Toeristen met camera's.

Maar wie Amsterdam echt wil leren kennen, moet haar zien in de regen.

Dan wordt de stad eerlijk.

Rustiger.

Echter.

فصل چهاردهم – آمستردام در باران

من هلند شمالی هستم.

همه آمستردام را در روزهای آفتابی می‌شناسند.

اما کسی که بخواهد واقعاً این شهر را بشناسد، باید آن را در باران ببیند.

آن وقت شهر صادق‌تر می‌شود.

آرام‌تر می‌شود.

و چهره واقعی خود را نشان می‌دهد.

De eerste druppels

Vaak begint het ongemerkt.

Een grijze wolk.

Een beetje wind.

Dan een paar druppels.

Mensen kijken omhoog.

Sommigen openen een paraplu.

Anderen fietsen gewoon door.

Want Nederlanders wachten niet tot de regen stopt.

نخستین قطره‌ها

باران اغلب بی‌صدا آغاز می‌شود.

ابرهای خاکستری ظاهر می‌شوند.

باد کمی شدیدتر می‌شود.

و چند قطره می‌بارد.

برخی چتر باز می‌کنند.

و برخی بدون توجه به راه خود ادامه می‌دهند.

De grachten veranderen

Wanneer regen op het water valt, veranderen de grachten.

Duizenden kleine cirkels verschijnen.

Bruggen weerspiegelen zich anders.

Licht wordt zachter.

De stad lijkt plotseling op een schilderij.

کانال‌ها تغییر می‌کنند

وقتی باران روی آب می‌بارد، کانال‌ها تغییر می‌کنند.

هزاران حلقه کوچک روی سطح آب شکل می‌گیرد.

نور نرم‌تر می‌شود.

و شهر شبیه یک نقاشی به نظر می‌رسد.

Een oude boekwinkel

In een smalle straat opent een boekhandel zijn deur.

De geur van papier vult de ruimte.

Buiten regent het.

Binnen is het warm.

Een student bladert door een tweedehands boek.

Een oudere man leest de achterkant van een roman.

Niemand heeft haast.

کتابفروشی قدیمی

در کوچه‌ای باریک کتابفروشی کوچکی در را باز می‌کند.

بوی کاغذ در فضا پیچیده است.

بیرون باران می‌بارد.

داخل گرم و آرام است.

دانشجویی کتابی دست‌دوم را ورق می‌زند.

و پیرمردی پشت جلد رمانی را می‌خواند.

De fietsers

Zelfs de regen houdt Amsterdam niet tegen.

Fietsers rijden verder.

Met regenjassen.

Met natte jassen.

Met boodschappentassen.

Met kinderen achterop.

Het hoort allemaal bij de stad.

دوچرخه‌سواران

حتی باران هم آمستردام را متوقف نمی‌کند.

دوچرخه‌سواران همچنان حرکت می‌کنند.

با بارانی.

با لباس خیس.

با خریدهای روزانه.

و گاهی با کودکی روی صندلی پشت دوچرخه.

De avond

Wanneer het donker wordt, weerspiegelen de lampen zich in het natte wegdek.

Geel licht.

Oranje licht.

Rood licht.

Alles schittert.

En even lijkt de stad mooier dan op een zonnige dag.

شب

وقتی هوا تاریک می‌شود، چراغ‌ها روی خیابان‌های خیس منعکس می‌شوند.

نورهای زرد.

نارنجی.

و قرمز.

همه چیز می‌درخشد.

و گاهی شهر از روزهای آفتابی نیز زیباتر به نظر می‌رسد.

Hoofdstuk ۱۰ – Anne en het verborgen huis

Ik ben Noord-Holland.

En niet ieder verhaal dat ik draag is vrolijk.

Sommige verhalen zijn zwaar.

Maar juist daarom mogen zij nooit vergeten worden.

فصل پانزدهم – آنه و خانه پنهان

من هلند شمالی هستم.

و همه داستان‌هایی که در دل دارم شاد نیستند.

برخی سنگین‌اند.

اما دقیقاً به همین دلیل نباید فراموش شوند.

Een meisje

In Amsterdam woonde ooit een meisje.

Zij hield van schrijven.

Van verhalen.

Van dromen.

Zoals miljoenen andere kinderen.

Maar haar tijd was anders.

De wereld om haar heen veranderde.

Steeds sneller.

Steeds gevaarlijker.

دختری کوچک

روزی در آمستردام دختری زندگی می‌کرد.

او نوشتن را دوست داشت.

داستان‌ها را دوست داشت.

و مانند میلیون‌ها کودک دیگر رؤیا داشت.

اما زمانه او متفاوت بود.

Het Achterhuis

Er kwam een moment waarop haar familie moest onderduiken.

Zij verdwenen achter een verborgen deur.

Dag na dag.

Maand na maand.

In stilte.

In onzekerheid.

خانه پستی

زمانی رسید که خانواده او مجبور شدند مخفی شوند.

پشت دری پنهان.

روزها.

ماه‌ها.

در سکوت.

و در نگرانی.

Het dagboek

Om haar gedachten vast te houden, schreef zij.

Bladzijde na bladzijde.

Niet wetend dat de wereld ooit zou lezen wat zij schreef.

دفتر خاطرات

برای حفظ افکارش می‌نوشت.

صفحه پس از صفحه.

بی‌آنکه بداند روزی میلیون‌ها نفر نوشته‌هایش را خواهند خواند.

Herinneren

Vandaag bezoeken mensen uit alle landen het huis.

Niet omdat het groot is.

Niet omdat het mooi is.

Maar omdat het ons herinnert aan iets belangrijks.

Hoe kwetsbaar vrijheid kan zijn.

به یاد آوردن

امروزه مردم از سراسر جهان از آن خانه دیدن می‌کنند.

نه به خاطر بزرگی آن.

بلکه به خاطر یادآوری ارزش آزادی.

Hoofdstuk ۱۶ – De nacht van Amsterdam

Wanneer de laatste musea sluiten.

Wanneer de dagtoeristen vertrekken.

Begint een ander Amsterdam.

فصل شانزدهم – شب آمستردام

وقتی موزه‌ها بسته می‌شوند.

و گردشگران روزانه می‌روند.

آمستردام دیگری بیدار می‌شود.

Op de bruggen

Mensen zitten op bruggen.

Praten.

Lachen.

Kijken naar het water.

Sommigen kennen elkaar al jaren.

Anderen ontmoetten elkaar pas een uur geleden.

روی پل‌ها

مردم روی پل‌ها می‌نشینند.

صحبت می‌کنند.

می‌خندند.

و به آب نگاه می‌کنند.

De muzikant

Onder een brug speelt iemand viool.

Even verderop speelt iemand gitaar.

Mensen blijven staan.

Luisteren.

En lopen daarna weer verder.

نوازنده خیابانی

زیر پلی کسی ویولن می‌نوازد.

کمی آن‌طرف‌تر کسی گیتار می‌زند.

مردم لحظه‌ای می‌ایستند.

گوش می‌دهند.

و سپس به راه خود ادامه می‌دهند.

De stilte na middernacht

En dan komt een bijzonder moment.

Na middernacht.

Wanneer zelfs Amsterdam even rustiger wordt.

Het water stroomt langzaam.

Een boot ligt stil.

Een fiets staat tegen een brug.

En de stad ademt.

سکوت پس از نیمه‌شب
بعد از نیمه‌شب لحظه‌ای خاص فرا می‌رسد.
شهر آرام‌تر می‌شود.
قایق‌ها ساکن می‌شوند.
و آمستردام نفس می‌کشد.

Hoofdstuk ۱۷ – De mensen van Noord-Holland

Wanneer mensen over provincies praten, noemen zij vaak gebouwen.

Steden.

Monumenten.

Maar ik weet iets anders.

Een provincie wordt niet gemaakt door stenen.

Zij wordt gemaakt door mensen.

فصل هفدهم – مردم هلند شمالی

وقتی مردم درباره استان‌ها صحبت می‌کنند، اغلب از ساختمان‌ها حرف می‌زنند.

اما من چیز دیگری می‌دانم.

یک استان را ساختمان‌ها نمی‌سازند.

مردم آن را می‌سازند.

De visser

Die vroeg opstaat.

Nog voor de zon.

En naar zee gaat.

ماهیگیر

کسی که پیش از طلوع خورشید بیدار می شود.

و راهی دریا می گردد.

De student

Die droomt van een toekomst.

En nachtenlang studeert.

دانشجو

کسی که برای آینده رؤیا دارد.

و شبها درس می خواند.

De kunstenaar

Die probeert het licht van Noord-Holland vast te leggen.

Maar telkens ontdekt dat het alweer veranderd is.

هنرمند

کسی که تلاش می کند نور هلند شمالی را ثبت کند.

اما هر بار می بیند که نور تغییر کرده است.

De boer

Die naar de lucht kijkt.

Naar de regen.

Naar de wind.

En weet dat natuur altijd de laatste stem heeft.

کشاورز

کسی که به آسمان نگاه می‌کند.

به باران.

به باد.

و می‌داند که در نهایت طبیعت تصمیم می‌گیرد.

Ik ben Noord-Holland

Ik ben de stad.

Ik ben het dorp.

Ik ben de haven.

Ik ben het eiland.

Ik ben de wind boven Texel.

De muziek van Volendam.

De stilte van Marken.

De grachten van Amsterdam.

En de duinen langs de Noordzee.

En mijn verhaal is nog lang niet voorbij.

من هلند شمالی هستم

من شهر هستم.

روستا هستم.

بندر هستم.

جزیره هستم.

بادهای تکسل هستم.

موسیقی فولندام هستم.

سکوت مارکن هستم.

کانال‌های آمستردام هستم.

و تپه‌های شنی کنار دریای شمال.

و داستان من هنوز به پایان نرسیده است.

Hoofdstuk ۱۸ – De trein naar huis

Ik ben Noord-Holland.

En soms leer je een provincie niet kennen door haar monumenten.

Niet door haar musea.

Niet door haar geschiedenisboeken.

Maar door een gewone treinreis.

Op een gewone dag.

Met gewone mensen.

فصل هجدهم – قطار بازگشت به خانه

من هلند شمالی هستم.

و گاهی یک استان را نه از طریق موزه‌ها و بناهای تاریخی، بلکه از طریق یک سفر معمولی با قطار می‌توان شناخت.

در یک روز معمولی.

در میان آدم‌های معمولی.

Amsterdam Centraal

De avond begint op Amsterdam Centraal.

Treinen komen.

Treinen vertrekken.

Mensen lopen haastig over de perrons.

Een student kijkt nog één keer naar zijn telefoon.

.^Een toerist zoekt spoor

Een moeder houdt de hand van haar kind vast.

Iedereen gaat ergens heen.

ایستگاه مرکزی آمستردام

شب از ایستگاه مرکزی آمستردام آغاز می‌شود.

قطارها می‌آیند.

و می‌روند.

دانشجویی آخرین نگاه را به تلفنش می‌اندازد.

گردشگری سکو را پیدا می‌کند.

مادری دست فرزندش را گرفته است.

و همه در راه جایی هستند.

De vrouw met de bloemen

In dezelfde wagon zit een vrouw met bloemen.

Een groot boeket.

Voor wie de bloemen zijn weet niemand.

Misschien voor een verjaardag.

Misschien voor een ziekenhuisbezoek.

Misschien voor iemand die ze al lang niet heeft gezien.

Het verhaal reist met haar mee.

زن و دسته گل

در همان واگن زنی با دسته گلی بزرگ نشسته است.

هیچکس نمی داند گل ها برای چه کسی هستند.

شاید برای جشن تولد.

شاید برای عیادت.

شاید برای دیدار کسی که مدت ها ندیده است.

اما داستانی همراه او سفر می کند.

De jongen bij het raam

Tegenover haar zit een jongen.

Hij kijkt naar buiten.

Naar de lichten.

Naar de donkere weilanden.

Naar de weerspiegeling van zijn eigen gezicht in het raam.

Misschien denkt hij aan morgen.

Misschien aan gisteren.

Misschien aan iemand die hij mist.

پسر کنار پنجره

روبهروی او پسری نشسته است.

به بیرون نگاه می‌کند.

به چراغ‌ها.

به دشت‌های تاریک.

و به تصویر خودش در شیشه.

شاید به فردا فکر می‌کند.

شاید به گذشته.

و شاید به کسی که دلتنگ اوست.

Haarlem

De trein stopt in Haarlem.

Mensen stappen uit.

Nieuwe mensen stappen in.

Een oudere man groet de conducteur.

Twee vriendinnen lachen om iets wat niemand anders heeft gehoord.

En weer vertrekt de trein.

هارلم

قطار در هارلم توقف می‌کند.
برخی پیاده می‌شوند.
برخی سوار می‌شوند.
پیرمردی به مأمور قطار سلام می‌کند.
دو دوست می‌خندند.
و قطار دوباره حرکت می‌کند.

De donkere velden
Buiten verdwijnen de steden langzaam.
Alleen weilanden blijven zichtbaar.
Hier en daar een boerderij.
Een licht in een raam.
Een eenzame boom.
Een sloot die het maanlicht weerspiegelt.

دشت‌های تاریک
بیرون شهرها کم‌کم ناپدید می‌شوند.
فقط مرتع‌ها باقی می‌مانند.
گاهی مزرعه‌ای دیده می‌شود.
یا چراغی در پنجره خانه‌ای دور افتاده.

De conducteur
De conducteur loopt rustig door de wagon.

Controleert kaartjes.

Wenst iemand een fijne avond.

Helpt een toerist.

Beantwoordt een vraag.

En loopt weer verder.

Voor de meeste reizigers is hij maar een paar minuten zichtbaar.

Maar zonder hem zou de reis anders voelen.

مأمور قطار

مأمور قطار آرام در راهرو حرکت می‌کند.

بلیت‌ها را بررسی می‌کند.

برای کسی شب خوبی آرزو می‌کند.

به گردشگری کمک می‌کند.

و به راهش ادامه می‌دهد.

De regen tegen het raam

Dan begint het te regenen.

Eerst zacht.

Daarna harder.

Druppels glijden over het glas.

Lichten vervagen.

Kleuren lopen in elkaar over.

Even lijkt de wereld buiten op een schilderij.

باران روی شیشه

باران شروع می‌شود.

ابتدا آرام.

سپس شدیدتر.

قطره‌ها روی شیشه سر می‌خورند.

چراغ‌ها محو می‌شوند.

و جهان بیرون شبیه یک نقاشی می‌شود.

Een klein station

Op een klein station stapt bijna iedereen uit.

Het perron is stil.

De trein vertrekt weer.

Langzaam verdwijnen de lichten.

En even blijft alleen de nacht over.

یک ایستگاه کوچک

در ایستگاهی کوچک تقریباً همه پیاده می‌شوند.

سکو آرام است.

قطار دوباره حرکت می‌کند.

و چراغ‌ها کم‌کم در تاریکی گم می‌شوند.

Thuiskomen

Misschien is thuiskomen wel het mooiste deel van iedere reis.

Niet omdat thuis perfect is.

Maar omdat het vertrouwd is.

Een lamp achter een gordijn.

Een fiets tegen een muur.

Een sleutel in een deur.

Kleine dingen.

Maar belangrijke dingen.

بازگشت به خانه

شاید زیباترین بخش هر سفر، رسیدن به خانه باشد.

نه به این دلیل که خانه کامل است.

بلکه چون آشناست.

چراغی پشت پرده.

دوچرخه‌ای کنار دیوار.

کلیدی در قفل.

چیزهای کوچکی که اهمیت زیادی دارند.

Wat de trein mij leerde

Die treinreis leerde mij iets over Noord-Holland.

Niet iedere held staat in een museum.

Niet ieder verhaal staat in een boek.

Sommige verhalen zitten gewoon naast je in de trein.

Met een tas.

Met een boeket bloemen.

Met een vermoeide blik.

Of met een glimlach.

آنچه قطار به من آموخت

آن سفر با قطار چیزی درباره هلند شمالی به من آموخت.

همه قهرمانان در موزه‌ها نیستند.

همه داستان‌ها در کتاب‌ها نوشته نشده‌اند.

برخی از آن‌ها درست کنار ما در قطار نشسته‌اند.

با یک کیف.

یک دسته‌گل.

یک نگاه خسته.

یا یک لبخند.

Hoofdstuk ۱۹ – De oude visser van Texel

فصل نوزدهم – ماهیگیر پیر تکسل

Op een koude ochtend zat een oude visser aan de haven van Texel.

Hij keek naar de zee.

Zoals hij dat al meer dan zestig jaar had gedaan.

Niet omdat hij iets zocht.

Maar omdat de zee voor hem een oude vriend was.

ماهیگیر پیر تکسل

در صبحی سرد، ماهیگیری سالخورده کنار بندر تکسل نشسته بود.

به دریا نگاه می‌کرد.

همان‌طور که بیش از شصت سال نگاه کرده بود.

نه به این خاطر که چیزی را جست‌وجو می‌کرد.

بلکه چون دریا برای او دوستی قدیمی بود.

Zijn eerste boot

Toen hij twaalf was, nam zijn vader hem voor het eerst mee.

De boot was klein.

De golven leken groot.

Veel groter dan vandaag.

Of misschien leek alles groter wanneer je twaalf bent.

نخستین قایق

وقتی دوازده ساله بود، پدرش برای نخستین بار او را به دریا برد.

قایق کوچک بود.

و موج‌ها بسیار بزرگ به نظر می‌رسیدند.

De storm

Eén storm vergat hij nooit.

De lucht werd zwart.

De wind schreeuwde.

Golven sloegen tegen de boot.

Iedereen werkte zwijgend.

Urenlang.

Tot zij eindelijk veilig terugkeerden.

طوفان

یک طوفان را هرگز فراموش نکرد.

آسمان سیاه شد.

باد فریاد می‌کشید.

و موج‌ها به قایق می‌کوبیدند.

ساعت‌ها تلاش کردند.

تا سرانجام سالم بازگشتند.

Wat hij miste

De zee verandert,” zei hij ooit.“

Maar misschien veranderen wij nog sneller.”“

Hij miste oude boten.

Oude vrienden.

Oude verhalen.

Maar hij hield nog steeds van dezelfde horizon.

آنچه دلتنگش بود

روزی گفت:

«دریا تغییر می‌کند.

اما شاید ما سریع‌تر تغییر می‌کنیم.»

او دلتنگ قایق‌های قدیمی بود.

دوستان قدیمی.

و داستان‌های قدیمی.

De horizon

Toen de zon langzaam onderging, bleef hij kijken.

Niet naar het verleden.

Niet naar de toekomst.

Gewoon naar de horizon.

En misschien was dat genoeg.

افق

وقتی خورشید غروب کرد، همچنان به افق نگاه می‌کرد.

نه به گذشته.

نه به آینده.

فقط به افق.

و شاید همین کافی بود.

Hoofdstuk ۲۰ – Den Helder, waar Nederland naar de horizon kijkt

Ik ben Noord-Holland.

Helemaal in het noorden ligt een stad die vaak wordt vergeten.

Niet omdat zij onbelangrijk is.

Maar omdat zij niet graag opschept.

Den Helder.

Een stad van wind.

Van zee.

Van marineschepen.

En van mensen die gewend zijn naar de horizon te kijken.

فصل بیستم – دن هلدر، جایی که هلند به افق نگاه می‌کند

من هلند شمالی هستم.

در شمالی‌ترین بخش سرزمینم شهری قرار دارد که گاهی کمتر درباره آن صحبت می‌شود.

دن هلدر.

شهری از باد.

از دریا.

و از مردمی که همیشه چشم به افق دارند.

De wind

Wie voor het eerst in Den Helder komt, merkt de wind meteen.

Hij is overal.

In de straten.

Langs de haven.

Tussen de gebouwen.

Soms zacht.

Soms krachtig.

Alsof de zee voortdurend wil laten weten dat zij dichtbij is.

باد

کسی که برای نخستین بار به دن هلدن می‌آید، فوراً باد را احساس می‌کند.

باد همه جا حضور دارد.

در خیابان‌ها.

در بندر.

و در میان ساختمان‌ها.

گویی دریا همیشه می‌خواهد حضور خود را یادآوری کند.

De marine

Generaties lang speelde de marine een belangrijke rol.

Schepen kwamen.

Schepen vertrokken.

Sommige voor oefeningen.

Andere voor missies ver van huis.

Voor veel inwoners hoort het geluid van een marineschip net zo bij de stad als het geluid van meeuwen.

نیروی دریایی

نسل‌هاست که نیروی دریایی بخشی از هویت شهر است.

کشتی‌ها می‌آیند و می‌روند.

برخی برای آموزش.

برخی برای مأموریت‌های دوردست.
و صدای آن‌ها بخشی از زندگی روزمره مردم شده است.

Een jongen aan de kade
Op een middag stond een jongen aan de haven.
Hij keek naar een groot schip.
Veel groter dan alles wat hij ooit had gezien.
Waar gaat dat schip heen?” vroeg hij aan zijn grootvader.“
De oude man glimlachte.
Misschien naar Noorwegen.”“
Misschien naar Engeland.”“
Misschien verder.”“
De jongen keek opnieuw naar het schip.
En voor het eerst leek de wereld groter dan zijn eigen straat.

پسری کنار اسکله
بعد از ظهری پسری کنار بندر ایستاده بود.
به کشتی بزرگی نگاه می‌کرد.
بزرگتر از هر چیزی که تا آن روز دیده بود.
از پدر بزرگش پرسید:
«این کشتی کجا می‌رود؟»
پدر بزرگ لبخند زد.

«شاید به نروژ.»

«شاید به انگلستان.»

«و شاید خیلی دورتر.»

و ناگهان جهان برای آن پسر بزرگتر شد.

De veerboot naar Texel

Iedere dag vertrekken hier veerboten.

Mensen komen.

Mensen gaan.

Sommigen beginnen hun vakantie.

Anderen keren terug naar huis.

Koffers rollen over de kade.

Fietsen worden meegenomen.

Kinderen kijken enthousiast naar het water.

کشتی تکسل

هر روز کشتی‌هایی از اینجا به تکسل می‌روند.

برخی سفر خود را آغاز می‌کنند.

برخی به خانه باز می‌گردند.

چمدان‌ها جابه‌جا می‌شوند.

دوچرخه‌ها سوار کشتی می‌شوند.

و کودکان با هیجان به آب نگاه می‌کنند.

Wanneer de avond valt

Tegen de avond wordt de lucht groter.

Of misschien lijkt dat alleen zo.

Meeuwen vliegen richting zee.

De laatste zonnestralen raken de haven.

En ergens klinkt een scheepshoorn.

Lang.

Rustig.

Ver weg.

هنگام غروب

غروب که می‌شود، آسمان وسیع‌تر به نظر می‌رسد.

مرغ‌های دریایی به سوی دریا پرواز می‌کنند.

آخرین نور خورشید بندر را روشن می‌کند.

و صدای بوق کشتی از دور شنیده می‌شود.

Wat Den Helder mij leerde

Den Helder leerde mij dat niet iedere stad in het midden van de aandacht hoeft te staan.

Sommige steden kijken liever naar de horizon.

En juist daardoor zien zij verder dan anderen.

آنچه دن هلدر به من آموخت

دن هلدر به من آموخت که لازم نیست همیشه در مرکز توجه باشی.

برخی شهرها ترجیح می‌دهند به افق نگاه کنند.
و شاید به همین دلیل دورتر از دیگران را می‌بینند.

Hoofdstuk ۲۱ – Schiphol, waar miljoenen verhalen elkaar kruisen

فصل بیست و یکم – اسخیپول، جایی که میلیون‌ها داستان به هم می‌رسند

Ik ben Noord-Holland.

En ergens tussen weilanden, snelwegen en spoorlijnen ligt een plaats die nooit echt slaapt.

Schiphol.

Voor sommigen is het een luchthaven.

Voor anderen een begin.

Of een afscheid.

Of een droom.

اسخیپول

من هلند شمالی هستم.

و میان جاده‌ها و دشت‌ها مکانی قرار دارد که تقریباً هیچ‌گاه نمی‌خوابد.

اسخیپول.

برای برخی فقط یک فرودگاه است.

اما برای بسیاری آغاز یک داستان جدید است.

De vertrekhal

Het is vroeg in de ochtend.

Maar de vertrekhal is al vol.

Mensen met koffers.
Met rugzakken.

Met cadeaus.

Met zenuwen.

Met verwachtingen.

Iedereen draagt een eigen verhaal met zich mee.

سالن پرواز

صبح زود است.

اما سالن پر از مردم است.

چمدان‌ها.

کوله‌پشتی‌ها.

هدیه‌ها.

و هزاران داستان متفاوت.

Het afscheid

Bij een ingang staat een moeder.

Zij omhelst haar zoon.

Nog één keer.

Dan nog één keer.

Alsof afscheid nemen makkelijker wordt wanneer je het vaker doet.

Maar dat wordt het nooit.

خدا حافظی

مادری پسرش را در آغوش گرفته است.

یک بار دیگر.

و باز یک بار دیگر.

گویی خدا حافظی با تکرار آسان تر می شود.

اما هرگز چنین نمی شود.

De aankomst

Aan de andere kant wachten mensen.

Met bloemen.

Met glimlachen.

Met tranen.

Sommigen hebben elkaar maanden niet gezien.

Anderen jaren.

En wanneer de deuren opengaan, verdwijnen alle woorden even.

رسیدن

در سوی دیگر، مردم منتظرند.

با گل.

با لبخند.

و گاهی با اشک.

برخی ماه ها است یکدیگر را ندیده اند.

برخی سال‌ها.

و وقتی درها باز می‌شوند، برای لحظه‌ای همه چیز متوقف می‌شود.

De wereld in één gebouw

Op Schiphol hoor je tientallen talen.

Zie je tientallen nationaliteiten.

Ontmoet je mensen die elkaar anders misschien nooit hadden ontmoet.

Voor een paar uur delen zij dezelfde ruimte.

Daarna gaat ieder zijn eigen kant op.

جهان در یک ساختمان

در اسخیپول ده‌ها زبان شنیده می‌شود.

ده‌ها فرهنگ دیده می‌شود.

و مردمی که شاید هرگز در جای دیگری همدیگر را نمی‌دیدند، برای مدتی کوتاه در کنار هم قرار می‌گیرند.

Wat Schiphol mij leerde

Schiphol leerde mij dat reizen niet alleen gaat over afstand.

Maar ook over verandering.

De persoon die vertrekt is zelden precies dezelfde persoon die terugkomt.

آنچه اسخیپول به من آموخت

اسخیپول به من آموخت که سفر فقط درباره فاصله نیست.

درباره تغییر نیز هست.

کسی که می‌رود، معمولاً همان فردی نیست که باز می‌گردد.

Hoofdstuk ۲۲ – De Jordaan, waar herinneringen blijven wonen

فصل بیست و دوم – یوردان، جایی که خاطره‌ها هنوز زندگی می‌کنند

Hoofdstuk ۲۲ – De Jordaan, waar herinneringen blijven wonen

Ik ben Noord-Holland.

En in het hart van Amsterdam ligt een wijk die nooit probeerde indrukwekkend te zijn.

Geen paleis.

Geen beursgebouw.

Geen regeringscentrum.

Alleen straten.

Huizen.

Bruggen.

En mensen.

Maar soms zijn dat precies de dingen die een plek bijzonder maken.

فصل بیست و دوم – یوردان، جایی که خاطره‌ها هنوز زندگی می‌کنند

من هلند شمالی هستم.

و در قلب آمستردام محله‌ای قرار دارد که هرگز تلاش نکرد باشکوه به نظر برسد.

نه کاخی در آن بود.

نه ساختمان حکومتی بزرگی.

فقط خیابان‌ها.

خانه‌ها.

پل‌ها.

و انسان‌ها.

اما گاهی همین چیزهای ساده یک مکان را خاص می‌کنند.

Smalle straten

De straten van de Jordaan zijn niet breed.

Ze kronkelen.

Ze verrassen.

Soms lijkt het alsof zij nergens heen gaan.

En juist daarom wandelen mensen hier graag.

Niet om snel ergens te komen.

Maar om onderweg te zijn.

خیابان‌های باریک

خیابان‌های یوردان پهن نیستند.

پیچ‌وخم دارند.

و گاهی غافلگیرت می‌کنند.

مردم برای رسیدن به مقصد در آن‌ها قدم نمی‌زنند.

بلکه برای خود قدم زدن.

De bakker

Iedere ochtend opent een bakker zijn deur.

De geur van vers brood vult de straat.

Mensen komen binnen.

Groeten elkaar.

Praten even.

En gaan weer verder.

Zo begint de dag.

Niet alleen vandaag.

Maar al tientallen jaren.

نانوا

هر صبح نانوايي در هایش را باز می‌کند.

بوی نان تازه در کوچه پخش می‌شود.

مردم وارد می‌شوند.

سلام می‌کنند.

چند دقیقه گفت‌وگو می‌کنند.

و به راه خود ادامه می‌دهند.

De oude vrouw achter het raam

Aan de overkant zit een oude vrouw bij het raam.

Zij woont hier al meer dan vijftig jaar.

Ze heeft kinderen zien opgroeien.

Buren zien verhuizen.

Winkels zien verdwijnen.

Nieuwe winkels zien verschijnen.

Maar iedere ochtend zit zij nog steeds op dezelfde plek.

Met een kop thee.

Kijkend naar de straat.

پیرزن پشت پنجره

در آن سوی خیابان پیرزنی کنار پنجره نشسته است.

بیش از پنجاه سال در همین محله زندگی کرده.

کودکان را دیده که بزرگ شده‌اند.

همسایه‌ها را دیده که رفته‌اند.

مغازه‌هایی را دیده که بسته شده‌اند.

و مغازه‌های تازه‌ای که باز شده‌اند.

اما او هنوز هر صبح همان‌جا می‌نشیند.

با فنجان‌ی چای.

و نگاهی به خیابان است.

Muziek uit een open raam

Op een zomermiddag klinkt muziek.

Niet uit een concertzaal.

Niet van een podium.

Maar uit een open raam.

Iemand oefent piano.

Een kind zingt mee.

Even blijft een fietser staan luisteren.

Dan rijdt hij verder.

Maar met een glimlach.

موسیقی از پنجره‌ای باز

در یک بعدازظهر تابستانی صدای موسیقی شنیده می‌شود.

نه از سالن کنسرت.

بلکه از پنجره‌ای باز.

کسی پیانو تمرین می‌کند.

کودکی همراه او آواز می‌خواند.

دوچرخه‌سواری لحظه‌ای می‌ایستد.

گوش می‌دهد.

و با لبخند به راهش ادامه می‌دهد.

De markt

Op zaterdag komt de markt tot leven.

Kramen verschijnen.

Bloemen.

Groenten.

Kaas.

Boeken.

Mensen lopen langzaam langs de kraampjes.

Niet omdat zij haast hebben.

Maar omdat zaterdag in de Jordaan nooit gehaast voelt.

بازار

شنبه‌ها بازار جان می‌گیرد.

غرفه‌ها برپا می‌شوند.

گل‌ها.

سبزیجات.

پنیرها.

و کتاب‌ها.

مردم آرام قدم می‌زنند.

زیرا در یوردان شنبه‌ها عجله معنایی ندارد.

De winter

Wanneer de winter komt, verandert de wijk.

De bomen verliezen hun bladeren.

De lucht wordt grijzer.

Maar achter ramen verschijnt licht.

Warm licht.

Gezellig licht.

Licht dat vertelt dat er binnen mensen wonen.

زمستان

وقتی زمستان از راه می‌رسد، محله تغییر می‌کند.

درختان برگ‌های خود را از دست می‌دهند.

آسمان خاکستری‌تر می‌شود.

اما چراغ‌های گرم خانه‌ها روشن می‌شوند.

و حس زندگی در همه جا باقی می‌ماند.

Verhalen die niet verdwijnen

Iedere straat in de Jordaan heeft herinneringen.

Niet op monumenten geschreven.

Niet in geschiedenisboeken.

Maar in de hoofden van mensen.

Verhalen over eerste liefdes.

Over kinderen.

Over afscheid.

Over geluk.

داستان‌هایی که از بین نمی‌روند

هر خیابان یوردان خاطراتی در خود دارد.

نه روی سنگ‌ها نوشته شده‌اند.

نه در کتاب‌های تاریخ.

بلکه در ذهن مردم زندگی می‌کنند.

Een avondwandeling

Tegen de avond wordt het rustiger.

Een kat loopt over een brug.

Iemand sluit een winkel.

Een fietsbel klinkt in de verte.

Het water weerspiegelt de eerste lampen.

En de wijk lijkt even stil te staan.

قدم‌زدن عصرگاهی

هنگام غروب محله آرام‌تر می‌شود.

گربه‌ای از روی پل عبور می‌کند.

مغازهای بسته می‌شود.

صدای زنگ دوچرخه‌ای از دور می‌آید.

و آب نور چراغ‌ها را منعکس می‌کند.

Wat de Jordaan mij leerde

De Jordaan leerde mij dat een stad niet alleen wordt gemaakt door grote gebouwen.

Maar ook door kleine herinneringen.

Door gesprekken.

Door burenen.

Door mensen die jarenlang dezelfde straat hun thuis noemen.

آنچه یوردان به من آموخت

یوردان به من آموخت که شهرها فقط با ساختمان‌های بزرگ ساخته نمی‌شوند.

بلکه با خاطرات کوچک.

گفت وگوها.

همسایه‌ها.

و انسان‌هایی که سال‌ها یک خیابان را خانه خود می‌نامند.

Hoofdstuk ۲۳ – De schilder van het licht

فصل بیست و سوم – نقاش نور

Op een ochtend wandelde een jonge schilder langs een kanaal.

Hij droeg een schetsboek onder zijn arm.

De lucht was grijs.

De wind was koud.

Maar hij glimlachte.

Want hij zag iets wat anderen niet zagen.

Het licht.

فصل بیست و سوم – نقاش نور

صبحی جوانی نقاش در کنار یکی از کانال‌ها قدم می‌زد.

دفتر طراحی‌اش را زیر بغل گرفته بود.

هوا ابری بود.

باد سرد بود.

اما لبخند می‌زد.

زیرا چیزی را می‌دید که دیگران نمی‌دیدند:

نور.

Geen dag hetzelfde

Hij ontdekte dat Noord-Holland iedere dag veranderde.

Dezelfde boom zag er anders uit.

Dezelfde gracht zag er anders uit.

Dezelfde lucht zag er anders uit.

Niets bleef precies hetzelfde.

هیچ روزی شبیه روز دیگر نبود

او فهمید که هلند شمالی هر روز چهره‌ای تازه دارد.

همان درخت.

همان کانال.

و همان آسمان.

اما هر بار متفاوت.

De wolken

Soms keek hij urenlang naar de lucht.

Wolken kwamen.

Wolken verdwenen.

Schaduwen gleden over velden.

Zonlicht brak door.

En alles veranderde opnieuw.

ابرها

گاهی ساعت‌ها به آسمان نگاه می‌کرد.

ابرها می‌آمدند.

می‌رفتند.

نور از میانشان عبور می‌کرد.

و منظره را دگرگون می‌ساخت.

Het geheim van het landschap

Mensen vroegen hem vaak:

Wat maakt dit landschap zo bijzonder?”“

Hij dacht daar lang over na.

Misschien waren het niet de gebouwen.

Niet de wegen.

Niet de dorpen.

Misschien was het de ruimte.

راز این سرزمین

مردم از او می‌پرسیدند:

«چه چیزی این منظره را خاص می‌کند؟»

او مدت‌ها به این سؤال فکر می‌کرد.

شاید پاسخ در فضا و وسعت نهفته بود.

De horizon

In Noord-Holland lijkt de horizon verder weg dan ergens anders.

Je kijkt.

En kijkt.

En kijkt.

En toch lijkt het einde niet dichterbij te komen.

افق

در هلند شمالی افق بی‌پایان به نظر می‌رسد.

هر چه نگاه می‌کنی، باز هم ادامه دارد.

Wat de schilder ontdekte

Aan het einde van zijn leven zei hij iets eenvoudigs:

Het licht verandert voortdurend.”“

Misschien houden mensen daarom zo van deze plek.”“

آنچه نقاش کشف کرد

در پایان عمرش جمله‌ای ساده گفت:

«نور همیشه در حال تغییر است.»

«شاید به همین دلیل مردم اینجا را دوست دارند.»

Hoofdstuk ۲۴ – De migranten van Amsterdam

Ik ben Noord-Holland.

En wanneer mensen over Amsterdam praten, zeggen zij vaak dat het een internationale stad is.

Dat klopt.

Maar dat gebeurde niet gisteren.

En zelfs niet vorige eeuw.

Amsterdam ontmoet al honderden jaren mensen van buiten.

Sommigen kwamen vrijwillig.

Anderen hadden geen keuze.

Sommigen bleven een paar maanden.

Anderen bouwden hier een nieuw leven.

فصل بیست و چهارم – مهاجران آمستردام

من هلند شمالی هستم.

و وقتی مردم از آمستردام حرف می‌زنند، اغلب می‌گویند شهری بین‌المللی است.

درست است.

اما این اتفاق تازه نیست.

قرن‌هاست که مردم از نقاط مختلف جهان به این شهر آمده‌اند.

برخی برای کار.

برخی برای امنیت.

و برخی برای شروعی تازه.

De man met de koffer

Op een regenachtige ochtend arriveerde ooit een man op het station.

Hij droeg één koffer.

Niet meer.

In die koffer zaten een paar kleren.

Een foto.

Een boek.

En zijn hoop op een betere toekomst.

مردی با یک چمدان

روزی مردی با تنها یک چمدان به شهر رسید.

در آن چمدان چند لباس بود.

یک عکس.

یک کتاب.

و امیدی برای آینده‌ای بهتر.

Een vreemde taal

De eerste weken waren moeilijk.

Hij verstond bijna niets.

Mensen spraken snel.

Borden waren onbegrijpelijk.

Brieven leken geheimschrift.

Soms voelde hij zich alleen.

Heel alleen.

زبانی ناآشنا

هفته‌های نخست دشوار بودند.

او تقریباً هیچ چیز نمی‌فهمید.

تابلوها نامفهوم بودند.

نامه‌ها عجیب به نظر می‌رسیدند.

و گاهی احساس تنهایی می‌کرد.

De eerste vriend

Toen ontmoette hij iemand.

Gewoon in een supermarkt.

Een kort gesprek.

Een glimlach.

Een kop koffie.

En plotseling voelde de stad minder groot.

نخستین دوست

سپس با کسی آشنا شد.

در یک فروشگاه.

گفت‌وگویی کوتاه.

یک لبخند.

و یک فنجان قهوه.

و ناگهان شهر کمی صمیمی‌تر شد.

Kinderen

Jaren later gingen zijn kinderen naar school.

Zij leerden Nederlands sneller dan hun ouders.

Zij maakten vrienden.

Zij droomden in twee talen.

Soms zelfs in drie.

فرزندان

چند سال بعد فرزندان‌ش به مدرسه رفتند.

آن‌ها زبان هلندی را سریع‌تر از والدین خود یاد گرفتند.

دوستان جدید پیدا کردند.

و در دو یا سه زبان رؤیا می‌دیدند.

De stad verandert mee

Iedere nieuwe groep bracht iets mee.

Nieuwe gerechten.

Nieuwe muziek.

Nieuwe verhalen.

Nieuwe woorden.

En zo veranderde Amsterdam steeds opnieuw.

شهر نیز تغییر می‌کند

هر گروه تازه چیزی با خود آورد.

غذاهای تازه.

موسیقی تازه.

داستان‌های تازه.

و شهر نیز همراه با آنها تغییر کرد.

Een avond aan het water

Op een zomeravond zitten mensen langs een gracht.

Sommigen spreken Nederlands.

Anderen Engels.

Arabisch.

Turks.

Spaans.

Pools.

Of nog een andere taal.

Maar iedereen kijkt naar hetzelfde water.

شبی کنار آب

در یک عصر تابستانی مردم کنار کانال نشسته‌اند.

برخی هلندی صحبت می‌کنند.

برخی انگلیسی.

برخی عربی.

ترکی.

اسپانیایی.

لهستانی.

اما همه به یک آب نگاه می‌کنند.

Wat migranten mij leerden

Zij leerden mij dat identiteit niet kleiner wordt wanneer je iets deelt.

Soms wordt zij juist groter.

Rijker.

Sterker.

آنچه مهاجران به من آموختند

آن‌ها به من آموختند که هویت با تقسیم شدن کوچک نمی‌شود.

گاهی بزرگ‌تر می‌شود.

غنی‌تر می‌شود.

و قوی‌تر می‌شود.

Hoofdstuk ۲۵ – De stem van de Noordzee

فصل بیست و پنجم – صدای دریای شمال

Ik ben Noord-Holland.

En er is één stem die ik al langer hoor dan welke menselijke stem dan ook.

De stem van de Noordzee.

فصل بیست و پنجم – صدای دریای شمال

من هلند شمالی هستم.

و صدایی وجود دارد که بسیار پیش از هر صدای انسانی شنیده‌ام.

صدای دریای شمال.

Voor de eerste dorpen

Lang voordat de eerste dorpen verschenen.

Lang voordat er wegen waren.

Lang voordat iemand Amsterdam kende.

Was de zee er al.

پیش از نخستین روستاها

خیلی پیش از آنکه روستاها ساخته شوند.

پیش از جاده‌ها.

و پیش از شهرها.

دریا وجود داشت.

Op een winterdag

De lucht is grijs.

De golven zijn donker.

De wind trekt aan jassen.

Meeuwen vechten tegen de storm.

Mensen wandelen toch verder.

یک روز زمستانی

آسمان خاکستری است.

امواج تیره‌اند.

باد به لباس‌ها می‌کوبد.

اما مردم همچنان به راه خود ادامه می‌دهند.

Op een zomerdag

Een paar maanden later lijkt dezelfde plek totaal anders.

Kinderen bouwen zandkastelen.

Families eten ijs.

Mensen zwemmen.

De zee glimlacht.

Of zo lijkt het tenminste.

یک روز تابستانی

چند ماه بعد همان ساحل کاملاً متفاوت به نظر می‌رسد.

کودکان قلعه شنی می‌سازند.

خانواده‌ها بستنی می‌خورند.

و دریا مهربان‌تر به نظر می‌رسد.

De vuurtorenwachter

Lang geleden woonde een vuurtorenwachter alleen aan de kust.

Iedere nacht keek hij uit over zee.

Naar schepen.

Naar mist.

Naar stormen.

Soms zag hij dagenlang bijna niemand.

Maar hij bleef.

Want ergens op zee rekende iemand op zijn licht.

نگهبان فانوس دریایی

سال‌ها پیش نگهبانی تنها در کنار فانوس دریایی زندگی می‌کرد.

هر شب به دریا نگاه می‌کرد.

به کشتی‌ها.

به مه.

و به طوفان‌ها.

او می‌دانست که ملوانانی در دوردست به نور فانوس او نیاز دارند.

De jongen en de schelp

Op een ochtend vond een jongen een schelp op het strand.

Hij hield haar tegen zijn oor.

Ik hoor de zee,” zei hij.“

Zijn vader glimlachte.

Misschien hoorde hij niet echt de zee.

Maar misschien hoorde hij iets belangrijkers.

Verwondering.

پسر و صدف

روزی پسری صدفی پیدا کرد.

آن را کنار گوشش گرفت.

گفت:

«صدای دریا را می‌شنوم.»

شاید واقعاً صدای دریا نبود.

اما صدای شگفتی بود.

Wanneer de nacht valt

De zon verdwijnt achter de horizon.

De lucht wordt rood.

Dan paars.

Dan donkerblauw.

De eerste sterren verschijnen.

Golven blijven komen.

Zoals zij gisteren kwamen.

Zoals zij morgen zullen komen.

وقتی شب فرا می‌رسد

خورشید پشت افق ناپدید می‌شود.

آسمان سرخ می‌شود.

سپس بنفش.

و بعد آبی تیره.

ستاره‌ها ظاهر می‌شوند.

و موج‌ها همچنان می‌آیند.

همان‌گونه که دیروز آمدند.

و فردا نیز خواهند آمد.

Wat de Noordzee mij leerde

De Noordzee leerde mij dat tijd groter is dan mensen.

Groter dan steden.

Groter dan landen.

Mensen komen.

Mensen gaan.

Maar de zee blijft verhalen vertellen.

Aan iedereen die bereid is te luisteren.

آنچه دریای شمال به من آموخت

دریای شمال به من آموخت که زمان از انسان‌ها بزرگتر است.

از شهرها بزرگتر است.

و از کشورها بزرگتر.

انسان‌ها می‌آیند.

و می‌روند.

اما دریا همچنان داستان‌های خود را روایت می‌کند.

Hoofdstuk ۲۶ – De laatste blik over Noord-Holland

فصل بیست و ششم – آخرین نگاه به هلند شمالی

Hoofdstuk ۲۶ – De laatste blik over Noord-Holland

Ik ben Noord-Holland.

En voordat ik afscheid neem, wil ik nog één keer om mij heen kijken.

Niet snel.

Niet haastig.

Maar langzaam.

Zoals iemand die een oud fotoalbum openslaat.

Bladzijde voor bladzijde.

Herinnering voor herinnering.

فصل بیست و ششم – آخرین نگاه به هلند شمالی

من هلند شمالی هستم.

و پیش از آنکه داستانم را به پایان برسانم، می‌خواهم یک بار دیگر به اطراف نگاه کنم.

نه با عجله.

بلکه آرام.

مانند کسی که آلبوم قدیمی عکس‌هایش را ورق می‌زند.

صفحه به صفحه.

خاطره به خاطره.

Ik zie Amsterdam

Ik zie Amsterdam.

De stad die begon met een dam.

Een paar huizen.

Een rivier.

En een droom.

Ik zie de grachten.

De bruggen.

De fietsers.

De studenten.

De kunstenaars.

De reizigers.

En de mensen die hier hun toekomst kwamen zoeken.

آمستردام را می بینم

آمستردام را می بینم.

شهری که با یک سد آغاز شد.

چند خانه.

یک رودخانه.

و یک رؤیا.

کانال ها را می بینم.

پل ها را.

دانشجویان را.

هنرمندان را.

و مردمی را که برای ساختن آینده ای تازه به اینجا آمدند.

Ik zie Haarlem

Ik zie Haarlem.

Met haar oude plein.

Haar verborgen hofjes.

Haar schilders.

Haar verhalen.

Een stad die nooit hoefde te schreeuwen om gehoord te worden.

هارلم را می بینم

هارلم را می بینم.

با میدان قدیمی اش.

حیاط های پنهانش.

هنرمندانش.

و داستان هایی که هنوز در کوچه هایش زندگی می کنند.

Ik zie de Zaan

Ik zie de molens.

De houten huizen.

De fabrieken.

De arbeiders.

De ondernemers.

Ik hoor het geluid van zagen.

Ik ruik cacao in de wind.

En ik herinner mij hoe innovatie hier al begon voordat veel mensen dat woord kenden.

زان را می بینم

آسیاب‌ها را می‌بینم.

خانه‌های چوبی را.

کارگران را.

و کارآفرینانی را که آینده را ساختند.

بوی کاکائو هنوز در باد جریان دارد.

Ik zie Volendam

Ik hoor muziek.

Ik hoor stemmen.

Ik hoor verhalen die van grootouders naar kleinkinderen worden doorgegeven.

De haven ligt rustig.

Maar de herinneringen blijven bewegen.

فولندام را می‌بینم

موسیقی را می‌شنوم.

صدای خانواده‌ها را.

و داستان‌هایی را که نسل به نسل منتقل می‌شوند.

Ik zie Marken

Ik zie houten huizen.

Smalle straatjes.

Een vuurtoren.

En mensen die hun verleden niet vergaten terwijl de wereld om hen heen veranderde.

مارکن را می بینم

خانه های چوبی را می بینم.

کوچه های باریک را.

و مردمی را که گذشته خود را حفظ کردند.

Ik zie Alkmaar

Ik zie de markt.

De kazen.

Maar ook de moed van een stad die ooit standhield toen alles verloren leek.

آلکمار را می بینم

بازار پنیر را می بینم.

اما شجاعت شهری را نیز می بینم که زمانی در برابر سختی ها ایستاد.

Ik zie Bergen en Egmond

Ik zie kunstenaars die naar de lucht kijken.

Monniken die boeken schrijven.

Duinen die bewegen.

En de zee die nooit ophoudt met ademen.

برگن و اخموند را می بینم

هنرمندانی را می بینم که به آسمان نگاه می کنند.

راهبانی را که کتاب می‌نویسند.

و تپه‌های شنی‌ای را که همراه باد تغییر می‌کنند.

Ik zie Texel

Ik zie schapen.

Ik zie zeehonden.

Ik zie eindeloze stranden.

Ik zie mensen die even ontsnappen aan de drukte van de wereld.

تکسل را می‌بینم

گوسفندان را می‌بینم.

فوک‌ها را.

ساحل‌های بی‌پایان را.

و انسان‌هایی را که برای مدتی از شلوغی جهان فاصله می‌گیرند.

Ik zie de Waddenzee

Water komt.

Water gaat.

Land verschijnt.

Land verdwijnt.

Maar de schoonheid blijft.

Zoals zij altijd gebleven is.

دریای وادن را می‌بینم

آب می آید.

آب می رود.

زمین ظاهر می شود.

و دوباره ناپدید می شود.

اما زیبایی آن باقی می ماند.

Ik zie Schiphol

Ik zie koffers.

Afscheid.

Ontmoetingen.

Tranen.

Lachende gezichten.

Miljoenen verhalen die elkaar voor een paar minuten kruisen.

اسخیپول را می بینم

چمدان ها را می بینم.

خداحافظی ها را.

دیدار ها را.

اشک ها را.

و میلیون ها داستانی را که برای لحظه ای کوتاه به هم می رسند.

Ik zie de Noordzee

En achter alles zie ik de zee.

Altijd weer de zee.

Zij was er vóór de steden.

Vóór de havens.

Vóór de wegen.

En waarschijnlijk zal zij er ook zijn lang nadat wij verdwenen zijn.

دریای شمال را می بینم

و پشت همه این ها، دریا را می بینم.

همان دریایی که پیش از شهرها وجود داشت.

پیش از جاده ها.

و احتمالاً پس از ما نیز باقی خواهد ماند.

Daarom ben ik Noord-Holland

Ik ben niet één verhaal.

Ik ben duizenden verhalen.

Van vissers.

Van studenten.

Van kunstenaars.

Van migranten.

Van kinderen.

Van grootouders.

Van mensen die kwamen.

Van mensen die bleven.

En van mensen die ooit weer vertrokken.

به همین دلیل من هلند شمالی هستم

من یک داستان نیستم.

هزاران داستان هستم.

داستان ماهیگیران.

دانشجویان.

هنرمندان.

مهاجران.

کودکان.

و سالمندانی که نسل‌ها در اینجا زندگی کرده‌اند.

Wanneer de nacht valt

Wanneer de nacht over mijn provincie valt, zie ik overal licht.

Licht boven Amsterdam.

Licht langs de kust.

Licht op zee.

Licht in dorpen.

Licht achter ramen.

En ik weet dat morgen nieuwe verhalen zullen beginnen.

Zoals gisteren.

Zoals honderd jaar geleden.

Zoals honderd jaar vanaf nu.

وقتی شب فرا می‌رسد

وقتی شب بر سرزمینم فرود می‌آید، چراغ‌ها را می‌بینم.

چراغ‌های آمستردام.

چراغ‌های ساحل.

چراغ‌های روستاها.

و چراغ‌های کشتی‌ها در دریا.

و می‌دانم که فردا داستان‌های تازه‌ای آغاز خواهند شد.

همان‌گونه که دیروز آغاز شدند.

و همان‌گونه که سال‌ها بعد نیز ادامه خواهند یافت.